

het water kwam!

G^o
Verburg

Jan
1972

HET WATER KWAM!...

HET WATER KWAM!...

DOOR

GO VERBURG

Tekeningen van Jan Lutz

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk I

„JE BLIJFT THUIS, AREND!”

Voetje voor voetje, treetje voor treetje, klimt Arend Boot de trap op. Hij kan wel huilen, zó jammer vindt hij het, dat hij nu niet eens even weg mag, dat kippen-eindje naar boer Dijkmans. Ja, en hij huilt echt, hoor maar. Je hoort hem niet lopen op de trap, maar je hoort nu wel dat hij huilt. En hij wil niet huilen. Huilen, dat is net goed voor kleine kinderen, maar als je toch zeker dertien jaar bent! . . . Nee, dan huil je niet meer, dat is maar kinderachtig. Als Karel dat zou zien, zou hij Arend vast nog wel drie weken lang uitlachen. Jô, laat naar je kijken! Je lijkt wel een meisje! Is het dan zo gek, dat je met deze storm niet weg mag?

Even maar heeft Arend stilgestaan op de trap, maar nu springt hij met twee treden tegelijk naar boven. Stel je voor, dat Karel net uit z'n kamertje kwam. . . . Hij kijkt niet goed uit; hij struikelt bijna over de looper, en zo tuimelt hij met een vaart de deur van zijn eigen kamertje in.

„Jongen!” schrikt z'n moeder, want die had hem niet aan horen komen, nu de wind zo om het huis loeit. Verschrikkelijk, zoals het stormt! Ze is maar blij, dat alle kinderen thuis zijn. Karel, die al in de stad op de H.B.S. is, en Lies, die pas veertien geworden is, en nu het hulpje van moeder is. Arend, die in September ook naar de H.B.S. mag. Piet, och grut, die is nog maar elf, die zit bij z'n vader in de klas. En Doortje, de kleinste van acht jaar, die schooljuffrouw wil worden als ze groot is. Gelukkig allemaal thuis.

„De autobus schommelde helemaal!” vertelde Karel. „Soms was

het net of we naast de weg geduwd zouden worden. Maaike Dijkmans begon al te gillen! Ha-ha-ha. . . .”

„Je moet daar maar niet mee spotten,” waarschuwde moeder, „wees maar dankbaar, dat er geen ongelukken gebeurd zijn. . . .”

„Ach, moeder, u bent altijd zo gauw bang.”

„Maar ik vind ook, dat je er helemaal niet over op hoeft te schepen, dat het goed afgelopen is, Karel,” bemoeide vader zich daar mee. „Denk er maar eens om, hoeveel ongelukken er vandaag zullen gebeuren, en hoe erg het is voor de schepen, die nu op zee zijn. . . .”

Het was even stil. Karel lachte verlegen en keek het kringetje rond, want ze zaten net aan tafel. Is het nou zo erg, als je schik hebt in zo'n storm? Je waait zo tenminste nog eens lekker uit.

„We zullen bidden,” zei vader, en hij keek nog eens naar Karel, . . . „en danken, Karel, omdat jij zonder ongelukken bent thuisgekomen. . . .”

Ja, toen vooral was moeder blij, dat alle kinderen thuis waren. Zó blij, dat ze na het eten zingend de trap opging, om nog even het kamertje van Arend aan kant te maken, dan is het werk boven tenminste gebeurd.

En nu komt Arend zelf daar met zo'n vaart binnenstuiven. Ja, want moeder weet immers niet dat Arend struikelde? . . . En ze weet evenmin, dat hij eigenlijk een beetje op de vlucht was voor Karel, omdat hij bang was dat die zijn tranen zou zien. . . .

„Jongen!” schrikt ze, en ze kijkt naar zijn gezicht.

Dan kan Arend zich niet meer goedhouden, en hij begint hardop te huilen, terwijl hij met z'n voet driftig op de grond stampt.

„Wij mogen ook nooit iets!” huilt hij. „Vader is net zo'n echte schoolmeester, je mag nooit iets! . . .”

„Kom-kom,” sust moeder, „wat is er nu weer aan de hand?”

„Net of ik nog een klein kind ben!” gaat hij boos verder, „ik mag niet eens naar buiten! . . .”

„Niet naar buiten?” vraagt moeder verbaasd, want dat snapt ze niet. Vader heeft er niets van gezegd dat de kinderen niet naar buiten mochten. Alleen Doortje, die heeft haar schoolbord gevraagd, en die zit nu schooltje te spelen met de poppen. Maar Piet is buiten, dat weet ze zeker, en zou Arend dan niet naar buiten mogen?

„Nee,” roept Arend, „ik mag niet eens naar Dijkmans!”

„O-o-oh,” lacht moeder, „nou hoor ik je, zei dove Janus! Jij wilde zeker op de fiets naar de boer toe, de dijk over en dan de polder in?”

„Nou. . . .” moppert Arend nog na, maar hij begint nu zelf toch ook een beetje te lachen, omdat moeder hem zo dóór heeft.

„Hoe kòm je er bij!” lacht moeder hem uit, „denk je nou heus, dat je met deze storm kan fietsen, malle jongen?”

„Best!” schept Arend op.

„Je zou zo het water inwaaien!” zegt moeder nog, „wees maar blij, dat vader tenminste verstandiger is dan jij. Stel je voor! . . .”

„Ik mag ook nooit wat!” houdt Arend koppig vol, maar hij huilt tenminste niet meer, want misschien hebben vader en moeder toch wel gelijk. Je hoort hier pas goed hoe het buiten tekeer gaat, en het is heus de vraag of je met dit weer wel kan fietsen. Ja, voor 't windje, dan gaat het best. Grut, je zou misschien wel de hele tijd moeten remmen! Maar terug, dat zou niet zo best gaan, en juist terug moet ik. . . .

„Maar ik mocht vandaag het geitje halen bij Dijkmans. . . .” zeurt hij nog.

Het is ook wel spijtig, als je er zo helemaal op gerekend hebt, dat vandaag het jonge geitje in de schuur zou staan.

„O, da's waar ook,” herinnert moeder zich dat nu ook, „je zou dat geitje halen! Ja, dat is wel jammer voor je, Arend, maar toch vind ik dat vader groot gelijk heeft, dat hij je niet laat gaan. Hoe wil je in vredesnaam met een geitje op je fiets naar huis toe komen? Ga jij maar fijn Maandag of Dinsdag om dat geitje. Dijkmans bewaart het wel voor je, en dat kleine beetje melk dat zo'n diertje opdrinkt, gunt die boer je best. Kom, nu niet langer zo zwart kijken, kerel!”

„Dat het nou ook altijd net zulk snert-weer moet zijn, als ik een geitje moet halen!” foetert hij opnieuw.

„Foei, Arend, dat wil ik niet horen, dat weet je wel. Is het de schuld van mensen, dat het zo stormt?”

„Nou ja. . . .”

„Nee, geef behoorlijk antwoord,” zegt moeder, want om zoiets wordt ze altijd echt boos.

Hij krijgt er een kleur van. Je kan beter zulke dingen niet zeggen als moeder het hoort. Maar is het dan niet naar? Jawel, maar ik weet best wat moeder bedoelt.

„Krijg ik nog antwoord, Arend?” dringt moeder aan.

„Nee, moeder. . . .” zegt hij zacht, en daarmee bedoelt hij dat het niet de schuld van mensen is, dat het zo stormt.

„Juist!” zucht moeder, „we weten allebei dat de Here de wind regeert, is 't niet zo, jongen?”

„Ja. . . .” antwoordt Arend, en hij draait met z'n hak op het vloerzeil.

Verder praat moeder daar dan niet meer over. Ze wil alleen maar, dat hij dat niet vergeten zal, en daarom zegt ze het telkens weer. Nu gaat ze weer over het geitje praten. „Heb je z'n hokje nu al helemaal klaar?” vraagt ze.

„Ja, moeder.”

„Moet dat diertje dan zomaar op de kale vloer slapen?”

„O, ik moet alleen nog een beetje stro halen bij Van der Molen, maar dat is zo gebeurd,” vertelt hij.

„Doe dat dan vanmiddag,” raadt moeder hem aan, „ik vond het zo zielig, toen ik dat kale hokje zag.”

Hij staat nog even te dralen, want het is toch zo verschrikkelijk jammer van het geitje. . . .

„Kom, jô, loop eens lekker in de storm, dan waait de boosheid eruit,” plaagt moeder.

Dan geeft hij het op. Van moeder win je het toch nooit, en ze heeft gelijk ook, want het hokje was nog niet helemaal af, omdat er nog geen stro in lag. „Verder is het een fijn hokje, hè moeder?”

„Heus! Vader en ik hebben er samen naar staan kijken, en we vonden het allebei erg knap gemaakt,” prijst ze hem.

Met drie treden tegelijk springt hij de trap af. Dat mag óók niet, maar met die storm hoort niemand het, en je moet iets doen om te laten zien, dat je ineens weer schik hebt.

Hij wil het eindje naar de meelhandelaar dráven, maar o wee, wat valt dat tegen! De storm drukt hem bijna de andere kant op, en nu vindt hij zelf ook dat vader groot gelijk had, toen die zei: „Je blijft thuis, Arend!” Goeie, wat een storm! Als Gijs van der Molen nu thuis is, kunnen we misschien wel een poosje tikkertje spelen op de zolder van het graanpakhuis. Daar is het altijd zo gezellig, griezelig gezellig, want er zitten muizen, en als het maar een beetje waait, kraakt het in de binten van het dak. Soms bouwen ze ook een groot kasteel van pakken stro, een kasteel met onderaardse gangen en gewelven, waarin je soms verdwalen

kan. Machtig is dat! En dan is Gijs de vijand, die met de hond samen het kasteel moet veroveren. Als Kastor de kasteelheer gevonden heeft, is het kasteel verloren. Maar zwáár dat het gaat, tegen die storm in! Hij begint te hijgen, en soms is het net of de wind de adem voor je gezicht wegblaast. Dan moet je je gezicht schuin houden, van de wind af, om behoorlijk diep adem te kunnen halen.

Wat een sufferd ben je eigenlijk, om met een kwaad gezicht naar boven te gaan, als er zo'n storm staat. Stel je nou voor, dat moeder er niet geweest was. . . . Dan zat ik nou op m'n kamertje, met de deur op slot, en knap wie me eruit gekregen had! Soms heb je dat wel eens, en dan word je al bozer en bozer. . . . op jezelf, en je wordt al koppiger en koppiger, omdat je je niet wilt laten kennen. Stel je voor! En dan zat ik nu binnen, inplaats van straks op de zolder bij Gijs van der Molen z'n vader.

Een enkele keer vind je het toch wel eens jammer, dat vader schoolmeester is. Zou het bijvoorbeeld niet veel fijner zijn, als we ook zo'n graanhandel hadden? Lekker twee mooie paarden op stal, en ruimte zat om konijnen en kippen, duiven en geiten te houden. En het eten voor al die dieren had je zomaar voor het oprapen. Ja, zomaar, want als je soms ziet wat er gemorst wordt! . . .

Gelukkig, als Arend de Schoolstraat uit is, heeft hij niet zoveel last meer van de wind. Hij moet hier rechts, door dat deel van het dorp, dat pal tegen de dijk gebouwd is. Hier kan hij tenminste draven, en zo is hij in een paar minuten bij het hoge graanpakhuis. De beide paarden staan juist voor de geladen wagen, en die bles, die wilde, schraapt ongedurig met z'n hoef op de keien. Door een zij-deur rent Arend het pakhuis in, en nog voordat hij in het schemerdonker daarbinnen de mensen herkennen kan, roept de knecht: „Ha, daar hebben we de schoolmeester ook. Die komt als het werk gedaan is, baas!”

„Ja, we hadden een kwartier geleden nog wel een sterke vent kunnen gebruiken, Arend,” plaagt de graanhandelaar mee, „nu hebben Jochem en ik samen die wagen vol moeten dragen, maar als jij hier geweest was. . . .”

„Laat je maar niks wijsmaken, hoor Arend,” schreeuwt Gijs van de trap, „ze willen je er tussen nemen, dat proberen ze altijd.”

„Kom hier, kwajongen!” dreigt Jochem, „dan zal ik je leren om zulke brutale praatjes tegen grote mensen te hebben.”

„Poeh!” spot Gijs. „Pas maar op, dat je straks niet van de wagen waait, Jochempiel!”

De knecht doet een paar stappen in de richting van de trap, maar Gijs is al weg, naar boven. En zoek dan maar niet verder, want die kwajongens vind je toch nooit. Dat zijn net muizen: zo zie je ze, en zo zijn ze verdwenen.

„Had je een boodschap?” vraagt Van der Molen nu ernstig, want hij zit samen met de meester in de kerkeraad, en soms heeft de meester wel eens een boodschap over een vergadering, of een huisbezoek of zo. Maar vanavond is er toch geen enkele afspraak, dat weet de graanhandelaar wel heel zeker.

„Ik kom vragen om een armpje stro, voor het geitenstalletje,” bedelt Arend.

„Geitenstalletje?” vraagt Van der Molen, en dan plaagt hij ineens weer: „Hé, Jochem, hoor je dat? De meester gaat van de school een geitenstal maken. Toen wij nog jong waren, noemden we de school een apenhok, maar nu wordt het een geitenstal. As-je-me-nou!”

„Zo-zo,” spot Jochem mee, „nou, dat wordt dan een grote klant, baas. Hoeveel geiten kunnen daar wel niet in staan? Zal ik dan vanmiddag nog maar even een vrachtje stro bij de meester brengen?”

„Nee, de meester heeft Arend gestuurd om alvast een arm-vol te halen, daar hebben ze genoeg aan voor de Zondag.”

Arend lacht maar mee, want die kerels kunnen soms zo lekker plagen. Als je op alles antwoord geeft, blijven ze aan de gang.

„Maar nou zonder gekheid, Arend: heb je een geit?” vraagt Van der Molen.

„Ik moest het geitje vanmiddag halen bij boer Dijkmans,” vertelt Arend.

„O, bij Sander Dijkmans zeker?”

„Ja. Daar hebben ze drie kleine geitjes, en vorig jaar al hebben ze er mij een beloofd, als de geit wéér lammetjes had.”

„Kijk 'es aan! Maar hoe moet je er door komen met die storm?”

„Ik mag vandaag niet van vader,” legt Arend uit, „misschien Maandag. . . .”

„Je vader heeft groot gelijk,” zegt Van der Molen, „ik zou Gijs ook niet laten gaan.”

„Ik kom er straks langs met de wagen, baas,” bedenkt Jochem opeens, „ik moet immers nog een paar zakken meel bij Dirk Storm brengen?”

„Da's waar ook!” knikt z'n baas, „nou, Arend. . . .”

Arend staat bijna te dansen van plezier. Als dat mag. . . . Dan heb ik toch het geitje vandaag nog thuis!

Gijs is nu ook de trap afgekomen. „Wat is er?” vraagt hij nieuwsgierig.

„Ik mag met Jochem meerijden, om het geitje te halen,” juicht Arend.

„Ha, dan mag ik ook mee, hè vader?”

Z'n vader kijkt een beetje zuinig. Als het anders kon, liet hij de wagen niet meer naar buiten gaan, en om nou die jongens mee te sturen. . . . Het eerste ogenblik dacht hij daar niet zo bij na, maar zulke jongens zouden van de wagen af kunnen waaien.

„Weet je wat,” bedenkt hij slim, „jullie gaan het eerst even bij de meester vragen. Als Arend mee mag, kan jij ook wel meegaan, Gijs. Kom, Jochem, dan zetten wij die dozen vee-koeken nog even op de wagen.”

De mannen draven alweer heen en weer door het diepe pakhuis, maar Gijs en Arend rennen de straat uit, en dan voor 't windje af naar de school. Vast, op die wagen zullen ze best mogen meerijden.

„Zou 't mogen?” hijgt Gijs.

Hij is bijna buiten adem, want Arend van de meester is zoveel langer, en met die lange benen kan die veel harder lopen.

„Vast!” roept Arend terug, en misschien schreeuwt hij dat wel zo hard, omdat hij er tòch een heel klein beetje aan twijfelt.

„Wacht maar even,” waarschuwt hij, als ze hijgend voor de deur staan. Dan stuift hij alleen naar binnen, waar vader aan de tafel een stapel schriften zit na te kijken.

„Nou-nou,” kalmeert vader hem een beetje. „Je lijkt zelf de storm wel, Arend. Kan dat niet een beetje kalmer?”

„Ja, vader, maar ik. . . . Ik ga mee met de wagen van Van der Molen, als. . . .”

„Als?” vraagt de meester.

„Als 't mag. . . .” zegt Arend, ineens kalm.

„O, dat meende ik toch ook,” glimlacht vader.

„Mag het?” vraagt Arend haastig.

„Wat hebben we vanmiddag afgesproken, Arend?”

Arend krijgt een kleur. Hij weet het nog best, maar hij dacht dat vader alleen maar niet wilde, dat hij op de fiets ging.

„Ik mocht niet op de fiets, vader?” probeert hij nog, en hij kijkt even op, of vader het soms tòch goed zal vinden.

„Nee, Arend,” zegt vader rustig. „Ik heb gezegd: Je blijft thuis, Arend! Moeder maakt zich ongerust, als jullie het dorp uit zijn met dit weer, dáárom.”

Arend haalt z'n schouders op. Ach, moeder. . . ., betekent dat eigenlijk. De meester ziet dat. „Wees maar erg dankbaar, dat je zo'n moeder hebt,” zegt hij. „Wat zou je er van denken, als moeder en ik zouden zeggen: Ga je gang maar, hoor Arend! Ga je gang maar, Karel, Lies, Piet, Doortje! We zien wel weer, wanneer jullie thuiskomen!”

Ze lachen er allebei om. Ja, dat zou vreselijk gek zijn. Soms vind je het wel vervelend, dat je niet alles mag wat je wilt, maar vandaag was het toch ook zo, dat hij vader en moeder eigenlijk gelijk moest geven, dat ze hem niet naar Dijkmans lieten gaan. Nee, het zou niet leuk zijn, wanneer niemand er zich iets van aantrok, wat je deed. Het zou dan net zijn, of niemand om je gaf. . . .

„Mag ik wel bij Gijs spelen?” bedelt Arend.

„In het pakhuis?”

„Ja, vader!”

„Als Van der Molen het goedvindt. . . .”

Ze vechten tegen de wind, terug naar het graanpakhuis.

„Jammer,” roept Gijs van der Molen.

„Och. . . .” houdt Arend zich groot, en hij denkt er weer aan dat het toch fijn is, dat vader en moeder je niet alles laten doen wat je wilt, omdat ze van je houden.

„Het mag niet,” zegt hij tegen Jochem.

„Dat dacht ik wel,” glimlacht Gijs z'n vader. „De meester is veel te zuinig op je, jongen, en ik heb ook liever dat Gijs hier blijft.” Hij knipoogt tegen de knecht, net of die twee een afspraakje hebben, waar jij niet achter komt.

„Mogen we, vader. . . .?” vraagt Gijs, en hij kijkt naar de trap.

„Vooruit dan maar,” geeft de graanhandelaar toe. „Maar niet à te wild, hè.”

Ze zijn al weg. Kastor klimt achter hen de steile trap op, en het dier blaft al van blijdschap, als hij aan het spel met de jonge baasjes denkt. Hè, dat wordt weer fijn!

Als de wagen over de dijk naar de polder rijdt, zijn de jongens het geitje vergeten, en de rit met de wagen. Nee, dan moet je hier komen, hier, op de hoge stro-zolder. Het kraakt in het dak, alsof al die oude binten zuchten en kreunen in de storm. Maar juist daardoor voel je je zo veilig, want kijk toch, hoe dik die binten zijn! Hele boomstammen zijn het, Gijs! Hele boomstammen, Arend!

Een dikke, zwarte kat sluipt over een van de balken, en het dier zet een hoge rug tegen Kastor. Wat moet jij hier, lelijke hond? Dit is mijn zolder! Ik ben hier pakhuiskat, en jij hebt hier niks te maken. Je hoort met Jochem mee te gaan op de meelwagen. Kan jij muizen vangen, zoals ik?

Nee, dat kan Kastor niet. Maar stil, Arend zegt wat.

„Ik ben Arend van Benscoop,” fluistert hij geheimzinnig. „En jij bent Gijsbrecht van Amstel. Jij bent van plan om mijn kasteel aan te vallen, maar ik heb een hond, die bij de poort de wacht houdt. Nu probeer jij ongemerkt ergens over de muur te klimmen. Als mijn hond je ontdekt en begint te blaffen, word ik wakker, en dan grijp ik je en sluit je op in het donkerste hol, dat ik in mijn kasteel heb. . . . sst. . . .”

„Dan moeten we eerst een goed hol bouwen, een kerker,” bedenkt Gijsbrecht van Amstel.

De twee vijanden beginnen hard te werken. Ze beuren samen de zware pakken stro van hun plaats, en dan is Kastor er direct bij om onder het stro naar muizen te snuffelen. De zwarte poes kijkt dat slim aan, en spottend knijpt ze haar ogen dicht. Poeh, wat een suffe hond! Denkt Kastor soms dat de muizen op hem blijven wachten? Niks, hoor! Om goed muizen te vangen, moet je veel geduld hebben en zelf muisstil zijn. . . .

Als de gevangenis klaar is, kan het spel beginnen. „Hier, Kastor!” De hond gaat geduldig naast de vriend van de kleine baas liggen, en geeft met z'n lange, rode tong een grote lik over Arends gezicht. „Sst!” fluistert Arend, „ik slaap, Kastor, en jij moet opletten

of er geen gevaar dreigt, want ik heb gehoord dat Gijsbrecht van Amstel. . . .”

Stil liggen ze te luisteren naar de krakende zolderbinten. Griezelig-gezellig is het op de zolder.

Maar wat duurt het lang, voordat de vijand komt!

„Je bent er bij!” schreeuwt Gijsbrecht van Amstel opeens. „Die snerthond heeft niet eens geblaft.”

Nee, Kastor blaft niet tegen Gijs, nogal logisch!

Hoofdstuk II

„TOCH NOGI”

Er zit een dakraampje in het dak van het pakhuis, maar het zit zo hoog, dat je er net niet bij kan komen. Daarom hebben de jongens maar een paar pakken stro onder het raampje gesleept, want als je voor het raam staat, moet je precies op de torenklok kunnen zien hoe laat het is. En het wordt al zo schemerig op zolder, het zal best tijd zijn.

Arend klimt eerst op de stropakken, en hij kijkt. Ja, zie je, daar is de kerktoren, maar . . .

„Ik kan het niet zien,” roept hij naar beneden, „het regent, het is helemaal grauw buiten.”

Gijs klimt naast hem, maar dan beginnen de balen stro te wiebelen, zodat ze vlug op de zolder moeten springen.

„Jôl” roept Arend.

„We moeten twee pakken onderop leggen,” zegt Gijs. „Kom!” Gauw maken ze hun uitkijkpost wat steviger, en dan gluurt Gijs op zijn beurt door de regen-slierten naar de torenklok.

„Ze mogen die vlag wel eens binnenhalen,” mompelt hij, „met die storm slaat hij nog helemaal aan flarden.”

„Watte?” vraagt Arend.

„Ze mogen de vlag wel eens binnenhalen van de toren,” herhaalt Gijs. „Moet je zien hoe dat ding klappert!”

„Ja, maar hoe laat is het nou?” wil Arend toch eerst weten.

Gijs knijpt zijn ogen samen, net als de poes, wanneer die zit te loeren. „Ik geloof dat het tegen halfvijf is,” raadt hij, want zien, nee, zien kan je het eigenlijk niet.

„Dan moet ik weg,” zucht Arend, maar er komt geen antwoord. Z'n vriend heeft zeker iets ontdekt, want die staat met een strak gezicht naar de zee-kant te kijken.

Voorzichtig klautert Arend naast hem op het stro. „Wat is er?” vraagt hij, maar er komt geen antwoord.

Dan dringt hij zijn hoofd naast dat van Gijs, en samen kijken ze uit. Ze zijn er stil van, want kijk toch, hoe grauw die zee is en hoe hoog de storm die golven opjaagt!

„Zullen we naar de haven gaan?” stelt Gijs voor.

„Nee, ik moet naar huis,” bedenkt Arend, „anders wordt moeder weer ongerust.”

„Wat een zee, hè!” zucht Gijs.

„Nou!”

Ze klauteren de ladder af van de strozolder naar de graanzolder, en de trap naar de malerij. Hier beneden lijkt de storm toch wat minder verschrikkelijk, maar ze zijn nog stil van de zee. Als je toch bedenkt dat dáár nu nog schepen op varen! . . . Vader heeft vanmiddag gedankt voor de veilige thuiskomst van Karel, en gebeden voor een veilige thuiskomst van alle schepen. . . . Nu begrijp je dat een beetje, want het water is verschrikkelijk, als er zo'n storm staat.

„Herè, wees met al die mensen op zee,” bad vader, „want ze zullen zo bang zijn, nu het zo stormt. Laten ze zich veilig voelen bij U. . . .”

„Moet je nu geen stro meenemen?” vraagt Gijs verwonderd. Arend is opeens zo stil. Dat is nou niks voor Arend, want dat is anders zo'n wilde. Ook gek, dat hij niet eens even mee wil naar de haven. Denk er om, dat het daar nou lekker spookt, jongens! „O ja,” schrikt Arend wakker uit z'n gedroom, en dan is hij al direct de zee weer vergeten. Ja, ik moet maar gauw dat stalletje voor m'n geitje in orde maken, want als het Maandag beter weer is, mag ik vast na schooltijd nog wel naar Dijkmans.

Met een grote zak vol mooi, geel haverstro doen ze hun best om naar de school te komen. Dat valt nog lang niet zo mee, want stormen dat het doet, stòrmen! Bij de bakkerij liggen een heleboel pannen aan diggels op de grond, en de metselaar is al bezig om nieuwe pannen op het dak te leggen. Da's ook gevaarlijk werk. Je moet je maar eens voorstellen, dat er net zo'n stormvlaag tegen de metselaar aanslaat, als hij zich niet goed vast heeft! Ze

lopen er maar gauw voorbij, hoe graag ze anders ook bij zo'n karwei staan te kijken.

Het hokje van het geitje, zomaar in een hoekje van de schuur getimmerd, lijkt dubbel veilig en gezellig, als je er aan denkt, hoeveel gevaar er overal is. Hier, achter het sterke meestershuis, is het al veel minder stormachtig, en als je nu dat mooie hokje ziet, met een dikke laag stro er in. . . .

„Fijn hokkie,” prijst Gijs.

„Nou!”

„Ik kon ook best een geitje vragen,” bedenkt hij.

„Nou, als je ziet wat een ruimte jullie hebben!” vindt Arend ook.

„Het zou best bij de paarden kunnen staan, dat is nog gezellig ook.”

„Ik vraag het!” beslist Gijs, „dan hebben we allebei een geit.”

„Goed. Je moet Dijkmans maar vragen, die heeft nog twee jonge geitjes over.”

Het is toch maar jammer, dat het geitje vandaag niet gekomen is. Het zou zo prettig zijn, om nu direct al een diertje in het hokje te hebben. De Maandag lijkt nog zo ver, als je zo erg naar iets verlangt.

„Ga je Maandag mee?”

„Naar Dijkmans?”

„Ja.”

„Goed. Maar nou ga ik naar huis, hoor, besjoer!”

Arend kijkt z'n vriend nog na, maar hij moet zich vasthouden aan de spijlen van het tuinhokje voor het meestershuis, anders kan hij gewoonweg niet op dezelfde plek blijven staan. Als het anders hard waaide, hielden ze hun jas wel eens boven hun hoofd, zodat de wind je voortduwde. Vandaag zal je dat wel laten, want toen vanmorgen een jongen dat probeerde, lag hij gelijk op z'n neus.

Aan het eind van de Schoolstraat kijkt Gijs nog een keer om, en dan steken ze allebei hun arm omhoog. Een fijne vriend is Gijs. Jammer dat ze niet samen naar de H.B.S. kunnen, maar Van der Molen vindt het beter dat Gijs maar direct in de zaak komt, en Gijs wil dat zelf ook liever dan nog langer in de schoolbanken zitten. Nu moet hij nog wel een jaar bij vader op school blijven, en dan krijgt hij ook bijlessen Engels en Duits, maar het is toch jammer.

Hij loopt vandaag wel erg te dromen. Je zou toch juist wakker moeten worden door die storm, inplaats van dromen. Wat is dat toch gek! Hij moet maar steeds aan de schepen denken, omdat vader ervoor gebeden heeft. En nu ook aan Gijs. Het zou zo erg prettig zijn, als ze ook samen naar de H.B.S. konden. Later zou Gijs dan toch nog wel in de zaak van z'n vader kunnen gaan. Waarom niet?

Hij zegt dat zomaar, als ze aan tafel zitten. „Ik wou dat Gijs ook mee naar de H.B.S. kon,” zegt hij.

Ze kijken eerst allemaal even naar hem, en dan naar vader, want vader zal hier wel antwoord op geven.

„t Ja . . .” zegt vader, en hij lacht een beetje. „Van der Molen bekijkt dat een beetje anders dan ik, dat weet je wel. Laatst zei hij nog: Denk je niet dat Gijs meer meel zal verkopen, als hij het in het Nederlands doet, dan in het Engels? De boeren zouden er geen woord van begrijpen, meester! . . .”

Als ze zich dat goed ingedacht hebben, beginnen ze allemaal te lachen. Ja, die Van der Molen, dat is maar een mooie! Die maakt overal grapjes over, zodoende kan hij zonder veel moeite z'n eigen zin doen.

Er wordt gebeld. Hé, dat is toch vreemd, want het is al donker, en hoor toch hoe de storm brult in de haard!

„Kijk jij even, Karel?” vraagt moeder.

Karel schuift z'n stoel weg, en vader waarschuwt nog: „Hou de deur goed vast, Karel, anders slaat de boel kapot.”

Bezoek. Hé, Karel laat iemand in de gang, hoor maar!

Ze gaan een beetje rechter zitten, allemaal. Moeder kijkt de kring rond, of alles wel netjes genoeg is voor zo'n onverwacht bezoek.

„Jochem!” zegt Arend, en hij verslikt zich bijna. Hij denkt nog aan de zolder. We hebben toch niets kapot gemaakt? Nee, want die pakken stro hebben we weer naar de grote stapel geslept. Zo doen we het anders ook. . . . Maar Jochem staat in de deur te glunderen.

„Eet ze met hapjes, meester, mevrouw, jongens,” groet hij.

„Dank je wel, Jochem.”

„Kom je soms mee-eten?” lacht moeder.

„Nee, mevrouw, ik heb net een suikerbiet op, dank u wel. De baas heeft trouwens straks ook nog wel een dotje hooi voor me liggen.”

Ze schateren. Die Jochem, die is nog een graadje erger dan z'n baas.

Intussen heeft Arend de zak ontdekt, die Jochem in z'n hand heeft. En Doortje ziet hem ook. „Je mag niet met zo'n vieze zak in de kamer komen,” zegt ze met een boos gezicht, „dat geeft allemaal maar stof.”

Jochem schrikt zich naar. Angstig kijkt hij naar het boze gezicht van Doortje en hij zegt met een benauwde stem: „Neem me niet kwalijk, juffrouw, ik. . . ik heb de zak eerlijk-waar nog uitgeklopt, maar als er dan toch nog wat stof inzit, zal ik strakjes de boel nog wel even komen afstoffen. . . .”

Doortje raakt er door in de war. Ze kijkt van Jochem naar moeder, en van moeder weer naar Jochem. Dan ziet ze Jochem knipogen naar Karel, en lacht ze verlegen mee.

„O, dat is toch zo'n bij-de-handjel” lacht moeder. „Maar vertel het eens, Jochem, kunnen we je ergens mee helpen?”

„Ja, ik kom niet zozeer voor mezelf, mevrouw,” spot hij een beetje, „maar ik kom daarnet langs een boer, en daar staat de hele familie op de uitkijk. Goed, ik stop even, en ik vroeg wat daar aan de hand is. „Ja,” zegt die boer — meester kent hem wel, dat is Sander Dijkmans — „ja,” zegt Sander, „daar heb ik me nou toch afgesproken met Arend van de meester, dat hij een jonge geit bij me zou halen. Maar wie je ziet, géén Arend. Denkt die kwajongen dan, dat ik zijn geit nog twee dagen langer wil voeren? Nou, als hij vandaag niet komt, verkoop ik die geit aan een ander.””

„Nietes!” roept Arend daar tussendoor.

„Wel nou nog mooier!” plaagt Jochem, „dus ik sta hier een verhaaltje te vertellen?”

Maar Arend heeft allang gezien, wat daar in die zak beweegt. Of liever: hij ziet dat er iets levends in die zak zit, en als Jochem bij Dijkmans geweest is, kan hij het best raden, wat daar beweegt.

„Goed,” gaat Jochem rustig verder, „ik zeg dus tegen die boer: Je treft het, Sander, zeg ik, want ik moet toch nog even naar de school om m'n schoolgeld bij de meester terug te halen, want ik heb me vanmiddag weer verteld bij Dirk Storm. Geef mij die geit maar mee, zeg ik, dan verdien ik misschien nog een goeie sigaar van de meester. Nou, en hier is de geit dan.”

Hij houdt triomfantelijk de zak met de geit voor zich uit, en Arend schuift met een kleur van blijdschap z'n stoel achteruit, om de zak aan te nemen.

„Haal het diertje er in de schuur maar uit,” zegt moeder. Maar dan komen ze allemaal mee, want dat willen ze toch zien.

„Ach, wat een schatjel” roept Liesje.

„Kijk toch!” bewondert moeder mee.

Als hij alleen geweest was, zou hij graag dat zachte velletje tegen z'n gezicht gedrukt hebben, maar nu denkt Arend, dat ze er hem om zullen uitlachen.

„Moet-ie vanavond nog drinken hebben?” vraagt Arend.

„Nee, hij heeft al thee gehad,” plaagt Jochem, „morgenochtend een glaasje melk, of twee glaasjes, méér niet, zei Sander Dijkmans.”

Dan weten ze het wel. Jochem zal nooit iets ernstig zeggen, maar nu weten ze dus, dat het geitje niet meer mag hebben dan hoogstens twee bekers melk in een pannetje.

Het geitje snuffelt even aan het stro, en gaat dan al direct liggen. Met grote ogen kijkt het verwonderd naar al die grote mensen, die om z'n hokje heenstaan.

„Die vindt het wel,” zegt de meester. Ze begrijpen best wat vader daarmee bedoelt. „Naar tafel, kom!” bedoelt hij, en gehoorzaam volgen ze.

In de kamer krabbelt Jochem verschrikt achter z'n oor. „Vertel 'es even, Arend, heb ik nu één geit gebracht of twee?”

„Eén!” zegt Arend verbaasd.

„O, dan is 't in orde. Ik meende al dat ik er één telde, maar ik kan niet best rekenen. Afijn, meester, dan hoef ik m'n schoolgeld niet terug te hebben. Als u me die sigaar dan maar geeft, ben ik al dik tevreden.”

Met z'n verdiende sigaar in z'n mond stapt hij de kamer uit.

„Dat is me ook een grappenmaker!” glimlacht vader, „en verlegen is hij ook niet.”

„Nee,” geeft moeder toe, „maar het is toch wel erg vriendelijk van hem, om dat geitje even voor onze Arend te halen. Nou heb je het diertje tòch nog voor de Zondag, Arend.”

„Ja,” knikt Arend gelukkig, „een reuze-vent, die Jochem.”

„Werkelijk waar!” vindt moeder ook, „hij heeft er een hele tocht voor over gehad met dit weer.”

„Eet een beetje door, Piet!” fluistert Arend tegen z’n broertje. Piet eet vandaag zo langzaam, en Arend wil zo graag nog even in de schuur gaan kijken, straks.

„Voor jou zeker!” zegt Piet een beetje boos.

„Toe nou maar, Piet, dan mag jij ook nog even naar de schuur,” moedigt vader hem aan.

Dan is het bord in een paar tellen leeg. Zie je, hij kàn wel, als hij maar wil.

Samen staan ze in de schuur, en zowaar, dan komt Karel er ook nog even bij kijken. Het spijt hem, dat hij eigenlijk te groot is om nog een geitje te vragen, anders zou hij het ook best willen. Nu plaagt hij Arend maar een beetje.

„Je mag het in September wel niet op de H.B.S. vertellen, jongetje,” plaagt hij, „anders lachen ze je allemaal uit.”

„Kan me niks schelen!” zegt Arend, „dat is allemaal de kif, dat ze zelf geen geitje hebben. Ik durf het best te zeggen, wacht maar!”

Het geitje is best tevreden met z’n hoekje. Het ligt daar maar naar boven te kijken, alsof hij eens goed wil kijken, hoe z’n nieuwe baas er uitziet.

„Hoe noemen we het geitje?” vraagt Piet.

Ja, daar hebben ze nog niet aan gedacht, maar wacht, Karel weet een mooie oplossing. „Noem hem naar de prinses, want die is vandaag jarig.”

„Goed, dan noemen we hem Trix,” verzint Arend, en meteen begint hij al te roepen: „Trixie, Trixiel!”, want dan went zo’n geitje gauw aan die naam.

Wat is dit toch nog een fijne dag geweest, alles bij elkaar. En wat fijn ook, dat hij er steeds weer aan denken moet, dat vader en moeder soms dingen verbieden, omdat ze zoveel van je houden. Ook fijn, dat je een beetje voor andere mensen kan zorgen, door voor hen te bidden.

In bed ligt hij nog aan het geitje te denken. „Ik heb je tòch nog gekregen,” zegt hij dankbaar. Zou je voor een geitje mogen danken? Of zou dat gek zijn?

„Ik dank U, dat ik Trixie tòch nog gekregen heb,” zegt hij. Dan slaapt hij.

Hoofdstuk III

„OPSCIETEN, AREND!”

Het was toch maar een rare droom. Net of 't echt gebeurde. Net of Arend echt door de polder liep, met het geitje aan een touw achter zich aan. Het stormde verschrikkelijk, en hij verzette z'n benen wel, maar hij kwam maar niet vooruit. En boven de storm uit hoorde hij steeds de stem van moeder: „Opschieten, Arend, opschieten!”

Moeders stem klonk anders dan anders. Net of ze bang was. Misschien kwam dat wel, omdat hij daar zo vreemd in de polder liep, zo helemaal alleen met het geitje achter zich aan. En de toren leek wel steeds verder weg te gaan, terwijl hij toch doodmoe werd van het lopen tegen de storm in.

„Opschieten, Arend!” roept moeder weer.

Dan — eindelijk — wordt hij wakker. Het licht in z'n kamertje brandt, en moeder staat voor z'n bed.

„Wat?” vraagt hij slaperig.

„Opschieten, Arend!” herhaalt moeder. „Vader wil dat jullie je aankleden.”

„Is het dan al dag?”

„Nee, maar de mannen gaan naar de dijken, want het water slaat hier en daar al over de dijk heen. 't Is springvloed vanavond.”

O ja, da's waar ook. Vader had het er vanmorgen nog met meester Versloot over. „Springvloed en deze storm, als dat maar geen narigheid geeft!” zei vader.

Meester Versloot begrijpt dat nog niet zo goed, want die zit nog maar een goed jaar hier. Als je hier geboren bent, zoals wij alle-

maal, begrijp je dat beter, al zal het best loslopen met de dijk. Hij is nog suf van de slaap, maar toch zwaait hij z'n benen buiten bed. En hij kan ook denken aan het gesprek van vader en meester Versloot. Zou er iets gebeuren met de dijk?

„Mag ik ook naar de dijk?” vraagt hij slim. Ja, want dat mag toch niet, dat weet hij best.

„Kind!” schrikt moeder. Dan heeft Arend eigenlijk al spijt van z'n vraag. Wat heb je er aan, om moeder aan 't schrikken te maken? Als je immers toch best weet dat het niet mag.

Maar je wilt zo graag wat beleven, zie je.

Het zal vast een mooi gezicht zijn, om de mannen op de dijk te zien, terwijl de zee er hier en daar overheen spoelt. Soms denk je wel eens, dat het prettig zou zijn, als er eens iets gebeurde. Maar dan stelt hij zich weer voor, hoe woest en grauw de zee was, toen hij vanmiddag uit het zolderraam keek. Nee, als er met zó'n zee iets gebeurt. . . . brr. . . . dan zou je erg diep weg willen kruipen.

Hij begrijpt opeens, dat vader en moeder het prettig moeten vinden, om hen allemaal bij zich te hebben, beneden, in de kamer. Moeder hoeft heus niet voor de vijfde keer te zeggen: „Opschieten, Arend!”, want hij schiet al in z'n broek en in z'n trui en jasje. Het zou wel fijn zijn, als je nu een man was. Als je bijvoorbeeld twintig jaar was, zodat je mee kon werken aan de dijk. Hier kan je niets doen. Je moet maar afwachten wat er gebeurt. Beneden staat vader met een wit gezicht bij de telefoon.

„Best, burgemeester, ik zal de schooldeuren wijd openzetten. Ja-ja, laat de mensen maar hierheen komen.”

Dan zegt de burgemeester weer iets. Je moet dat bij een telefoon-gesprek altijd maar raden, als je zelf niet aan de hoorn luistert.

„Laten we hopen dat de dijken het houden, burgemeester,” zucht vader, „ik was er al bang voor, want deze wind en daarbij springtij. . . .”

Terwijl hij nog verder praat, zoekt hij in z'n broekzak naar de schoolsleutels. Hij rammelt met het bosje en wenkt Arend. „Hier, opschieten, de deur van de school opendoen en op de haak!”

Arend voelt zich opeens groot. Kijk, vader laat hem in dit weer de school opendoen, omdat hij zelf met de burgemeester praat. „Opschieten!” zei vader ook. Dat was niet nodig, want nog nooit rende hij harder door de gang, de deur uit. Maar daar grijpt de

storm hem, en hij smakt languit tegen de straat. Ail dat doet gemeen zeer.

Hij krabbelt overeind, met tranen van pijn in z'n ogen. Maar daar maakt hij zich nou juist kwaad om. Nee, niet kinderachtig zijn nu, niet huilen om een beetje pijn. Opschieten!

Hij morrelt in het stikkedonker met de sleutels in het sleutelgat. Nee, dit is de sleutel van de achterdeur, en dit van de kelder. Dan moet deze het zijn!

De storm rukt de deur bijna uit z'n handen, maar hij bijt z'n tanden op elkaar en zo krijgt hij de deur veilig op de sterke haak. Hij draait het licht in de gang aan. Brr, wat is het nu eenzaam in de school. De storm maakt een akelig hol geluid door de open deur.

Hij staat er nog maar net, dan komen er al een paar mensen de school in. Ze dragen een kussensloop met kleren. „We moeten naar boven van de burgemeester,” zeggen ze.
„Goed, kom maar.”

Hij gaat hen voor de trap op, knipt overal het licht aan. Dan pas ziet hij goed, wie het zijn. Dit zijn mensen, die voorbij de graanhandel wonen. Ze staan te beven als een rietje, zodat Arend zelf ook begint te klappertanden. „Wat is er gebeurd?” bibbert zijn stem.

Het is koud hier. Het tocht door de gang, nu de voordeur openstaat. Als er meer mensen komen, moeten de kachels maar aangemaakt worden.

„Het water stroomt over de dijk,” vertelt een vrouw.

Het lijkt erg vreemd. De dijk is zo hoog. Soms denk je wel eens, dat je een lelijke smak zou maken, als je daar af zou rollen. En nu staat de zee dus helemaal tot bovenaan de dijk. . . .

Er komen meer mensen. Ze lopen allemaal door elkaar, en bijna iedereen is iemand aan het zoeken. „Waar is Gerrit?” „Heeft iemand mijn vrouw ook gezien, mensen?” „Net was Klaas nog hier, waar is Klaas nu toch?!”

Eerst helpt Arend meezoeken, maar al gauw merkt hij, dat het allemaal niets helpt. Je raakt direct in de war. Daarom gaat hij maar in de gang staan, en hij wijst de mensen de weg naar boven.
„Ja, gaat u de trap maar op, daar zijn de anderen ook!”

„We moeten de trap op, zegt Arend van de meester,” praten de mensen hem dan na, en gehoorzaam gaan ze naar boven.

Het is ook vreemd, dat de mensen zo precies doen wat hij zegt. Hij staat hier nu precies, alsof hij hier de baas is. En toch zou hij zo graag willen, dat z'n vader maar kwam, of Karel.

Plotseling staat Jochem voor hem, kletsnat. Achter hem staan twee vrouwen, zo wit als een doek en ook door- en doornat.

„Arend, breng jij de dames even bij een kachel?” vraagt Jochem. Eerst denkt Arend nog dat Jochem wéér gekheid maakt, maar als hij dan die twee vrouwen ziet, die toch vast niet in het dorp thuishoren, zegt hij: „Goed, ik zal dadelijk de kachel aanmaken.”

„Ze zijn met een auto op de dijk blijven steken,” legt Jochem uit, „ze moeten hier maar blijven.”

„Ja, gaat u maar naar boven, dames,” zegt Arend, en hij wijst de trap. Aan Jochem vraagt hij dan: „Was die auto kapot?”

„Die auto niet zozeer,” antwoordt Jochem, want die kan het spotten maar nooit goed laten, „die auto niet, maar de dijk. . . .”

„De dijk?”

„Ja, weet je Niek van Niewaarden te wonen?”

„Ja.”

„Nou, net daar voorbij is er een gat in de dijk gespoeld. We proberen het nog dicht te krijgen.”

Hij bedenkt dat hij daar moet helpen, en hij draaft de storm weer in.

Arend maakt de kelderdeur open, en haalt beneden hout en kolen, om de kachels aan te maken. Als hij daar mee boven komt, zijn er vrouwen genoeg die dat werkje van hem willen overnemen. Zodoende kan hij weer naar beneden om de mensen naar boven te sturen. Gelukkig komt vader ook even kijken. Arend wil net diep ademhalen, omdat hij nu van dit karweltje af is, maar vader knikt naar hem. „Blijf jij maar hier, Arend, en stuur de mensen naar boven. Ik zal kaarsen klaarzetten in de klas. . . .”

Weg is hij alweer, met twee treden tegelijk de stenen trap op.

Er komen meer mensen binnen. Ze willen koffers in de gang zetten en vlug weer wegrekken, om nieuwe koffers te halen.

„Nee,” roept Arend, „die koffers moeten naar boven, anders kunnen de mensen hier straks niet meer door. Zet u ze maar boven op de gang.”

Ze kijken naar zijn gezicht. Het lijkt wel of ze blij zijn, dat er iemand is, die zegt wat ze moeten doen, want ze draven met hun koffers naar boven.

Het zijn bijna allemaal bekenden, die de school binnenkomen. Alleen die twee vrouwen waren vreemden. Een poos later komen er achter elkaar een hele massa mensen van de dijk, voorbij de graanmalerij.

„Ja, gaat u allemaal maar naar boven,” wijst Arend. De mensen gehoorzamen. Er zijn een paar vreemde mannen bij, ook niet uit het dorp.

Die mannen dragen een paar kinderen. Een baby in een deken en een klein jongetje. Die horen zeker bij de mannen. „Gaat u maar naar boven!” herhaalt Arend telkens weer.

Hij let verder niet meer op die mensen. Kwam Karel nu maar helpen, dan waren we tenminste samen. Maar Karel is zeker ergens anders bezig. Die helpt moeder misschien met het naar boven dragen van de meubelen en de spullen, de gordijnen en het vaatwerk. Gauw, want als de dijk breekt, is het te laat! Buiten begint de klok te luiden, de noodklok.

Er begint ook een vrouw te roepen om haar zoontje. Arend rilt, als hij dat gegil hoort. Nog beter dan vanmiddag begrijpt hij nu, dat moeder hen allemaal zo graag bij elkaar heeft. Hij zou nu dolgraag naar huis rennen, dwars door de storm en de koude regen heen. Kon je maar even om een hoekje kijken en tegen moeder zeggen: „Weest u maar niet bang, moeder, ik ben in de school bezig.”

Maar hij mag niet van zijn post lopen. Nee, dat mag niet. Hij staat hier om de mensen naar boven te sturen, anders blijven ze allemaal in de gang staan.

„Jantje!” roept die vrouw, „Koos, waar heb je Jantje gelaten!”

Arend zou wel tegen die vrouw willen zeggen, dat ze niet zo gillen moet, want dat alles nog veel erger lijkt, als de mensen zo schreeuwen. Maar hij krijgt er geen gelegenheid voor, want een man trekt aan zijn mouw. Arend moet even goed kijken wie dat is, want hij herkent Van Nieuwaarden bijna niet.

„Heb je onze Keesje gezien?” vraagt de man.

„Nee,” zegt Arend. Hij kent Keesje nauwelijks.

De man zoekt al niet verder. Hij draaft de storm weer in, om ergens anders te zoeken.

Ja, wat zou het heerlijk zijn, om nu met z'n allen thuis bij de kachel te zitten. Alles lijkt hier zo vreselijk, en je wordt zo bang. Er komen mensen de trap af. Ze gaan de school weer uit, hoewel

een van die vreemdelingen nog waarschuwt: „Mensen, blijf nou hier!”

Maar de mensen luisteren meer naar de kerkklok, die maar steeds door blijft luiden. De kerkklok roept immers iedere Zondag, en allemaal zijn ze gewend om dan te komen. Arend kan dat best begrijpen. Zelf zou hij ook wel mee willen gaan. Het is net of het nu veel veiliger is in de kerk, dan in de school. Misschien komt dat wel, omdat je zo gewend bent om in de kerk te bidden. Vreemd hè, hier durf je dat haast niet. Op straat ook niet zo goed. Wel in de kerk. Je zou best in de kerk willen zitten, en dan vragen of de Here je bewaren wil. En of Hij alle mensen wil bewaren in deze vreselijke nacht, in die verschrikkelijke storm.

Opeens floepen de lichten uit. Eerst is het dan aarde-donker, maar al gauw komt iemand de trap af met een kaarsje op een schotelkje. Het lichtje flakkert in de tocht, maar de man die het draagt, houdt zijn hand er voor, zodat het niet uitwaait.

Arend draait zich weer naar het donkere gat van de deur. En dan knijpt hij in het donker zijn ogen dicht en hij vraagt: „Here, bewaar ons allemaal, als 't U blijft, want ik ben zo bang. En breng me ook weer veilig bij moeder in huis.”

Daarna loopt hij wat verder de gang in. Er zijn veel mensen hier blijven staan en dat mag toch eigenlijk niet. Ze moeten naar boven gaan, anders kan er straks niemand meer door.

Die twee onbekende mannen staan hier ook nog. Hé, die ene is dat baby'tje nu kwijt. Dan heeft één van die vrouwen dat zeker meegenomen. Misschien was die vrouw z'n moeder wel; misschien was dat kind haar Jantje. Best mogelijk, want nu hoor je nergens meer roepen.

„Van Niewaarden,” roept de vreemdeling, met dat huilende jongetje op z'n arm, „weet niemand waar Van Niewaarden is?”

„Die is net hier geweest,” zegt Arend, „is dit jongetje Keesje van Niewaarden?”

„Ja, beslist, dit is Keesje van Niewaarden. Heb jij z'n ouders gezien?”

„Net was z'n vader hier, maar ik wist niet dat u Keesje had. . . .”

„Ik ook niet,” antwoordt de vreemdeling, en daar moeten ze allebei ineens om lachen. Heel gek is dat, om nu te lachen, maar ze kunnen het niet laten, omdat ze allemaal zo zenuwachtig zijn. Je voelt het gevaar aankomen, maar je kan er niet voor weglopen.

„Waar zijn ze heengegaan?” vraagt die man.

Hij zet het jongetje op de grond, waar het staat te beven en te huilen van angst.

„Naar de kerk zijn ze. . . .” denkt Arend hard-op. „Ja, ze zijn naar de kerk gegaan.”

Hij weet zelf niet eens hoe hij daar bij komt. Misschien omdat hij zelf ook naar de kerk zou willen, als er hier niets voor hem te doen was.

„Mooi!” zegt die man, „breng jij dan dit kind naar z'n moeder.”

Arend wil zeggen dat hij hier moet blijven, om de mensen te zeggen, dat ze naar boven moeten gaan. Maar dat kleine jongetje pakt z'n hand al beet. Een heel klein handje in zijn hand. Och, en je voelt het kind helemaal trillen.

„Is dat er wel een van Van Niewaarden?” vraagt hij nog eens voor alle zekerheid.

„Ja, en schiet nou een beetje op, want die vrouw zit over haar kind in de war!” commandeert die man hem zomaar.

Arend zou terug willen schreeuwen, dat die kerel hem dan zelf maar naar de kerk moet brengen. Maar die man weet hier niet eens de weg, nee, want die is hier vreemd.

„Die vrouw zit over haar kind in de war!” zei hij.

Dat begrijpt Arend best. Als je eigen moeder nog wel ongerust over je is, terwijl jij toch al dertien bent, hoe bang zal dan de moeder van dit kleine jongetje wel niet zijn! . . . En het is bovendien maar een kippen-eindje van hier naar de kerk. Als het niet stormde, liep je er nog geen vijf minuten over.

„Kom maar!” zegt hij, en Keesje loopt gewillig met hem mee, de school uit, de storm in.

Vlug opschieten, Arend! zegt hij tegen zichzelf. Als moeder straks in de school komt en je bent er niet, dan is ze even ongerust als de moeder van dit jongetje.

Hoofdstuk IV

„OP ZOEK”

Het stormt nog harder dan vanmiddag. Arend houdt het handje van Keesje van Niewaarden wel stevig vast, maar de wind duwt het jongetje opzij. Eerst denkt Arend dat het misschien beter is om maar terug te gaan. Het stormt zo vreselijk en je hoort hier helemaal het brullen van de zee. Even voorbij het dorp is de dijk al gebroken. Daar hebben ze hier niet direct last van, want er ligt nog een lage dijk tussen de polder en het dorp. Eerst moet dus die polder helemaal vollopen. Dat zal nog wel een hele poos duren, en in die tijd kan Arend best de ouders van dit jongetje nog opzoeken.

„Laat ik maar flink doorlopen!” denkt hij.

Ja-ja, maar de storm denkt er heel anders over. „Ik zal die brutale jongen eens flink tegenhouden!” roept de storm. „Wat denkt die Arend wel? Denkt hij soms dat hij sterker is dan ik? Ik heb al een dijk doorgebroken, en de zee is helemaal wild geworden, zó sterk ben ik! Wat denkt Arend Boot eigenlijk? . . .”

Maar Arend is een echte stijfkop. Hij loopt helemaal gebogen tegen de storm in, en hij houdt het handje van kleine Keesje stevig vast.

Hij komt een heleboel mensen tegen. Het is wel donker, maar als je ogen aan de duisternis gewend zijn, kan je toch nog wel wat zien. Je herkent de mensen wel niet, maar je ziet goed dat ze allemaal iets dragen: moeders dragen kinderen, en vaders hebben grote pakken kleren en dekens in hun armen. Dat kan je erg goed zien, want die kleren zijn in witte lakens verpakt. Sommigen komen uit de richting van het dorp. Ze gaan zeker

naar de school, en ze draven hard voor de storm uit. Ja, het stormt wel zó hard, dat je niet eens gewoon langzaam lopen kàn.

Arend moet ineens weer aan z'n droom denken. Toen liep hij

net zo in de storm als nu. Alleen trok hij toen het geitje voort, terwijl hij nu dat jongetje meetrekt. Verder is alles precies eender: hij loopt maar en loopt maar. Hij verzet z'n ene been na het andere, net of hij in diep water loopt, want de storm probeert zijn benen ook tegen te houden. Maar opgeven wil hij het niet. Nooit!

Soms duwt de storm hem gewoonweg terug, maar dan grijpt hij zich met één hand vast aan een hekje, of aan de muur van een huis. Als de ergste stormvlaag voorbij is, gaat hij weer verder... verder... almaar verder. De Schoolstraat lijkt wel honderd keer zo lang als anders. Net als in z'n droom. De kerk komt maar steeds niet dichterbij.

Er zijn mensen, die een zaklantaarn bij zich hebben, of een stormlamp. Als iemand dan even langs de huizen schijnt, weet Arend precies waar hij nu is, en hij zucht maar eens diep. Goeie, nou ben ik pas bij het huis van de schoenmaker. Nog niet eens op de helft!

Hij denkt er niet eens meer bij, dat hij hier loopt. Hij loopt maar, precies als in z'n droom. En hij schiet maar niet op. Ja, als hij alleen geweest was, zou hij er wel vlugger gekomen zijn, maar Keesje houdt hem juist tegen. Soms struikelt het ventje. Dan huilt hij zo hard, dat je het boven de storm uit kan horen.

„Stil maar,” roept Arend, „we zijn zo bij je moeder.”

Ze staan een poosje uit te rusten achter een muurtje. Koud heeft Arend het helemaal niet meer, maar hij merkt nu pas dat het regent. Gauw verder, anders wordt dat jongetje nog ziek!

Hij bijt z'n tanden stevig op elkaar. „Wij winnen het!” roept hij tegen de storm.

Het lijkt wel of de storm dat ook gelooft. Arend schiet nu een beetje harder op. Hij gaat wel niet vlugger vooruit, maar de storm duwt hem niet meer zo dikwijls terug. Je moet je maar goed boos maken, als iets niet lukt, dan ben je direct een heel stuk sterker.

En toch blijft Arend aan die droom denken. „Ik heb een geitje aan het touw,” denkt hij, „en ik moet naar de kerk.”

Meer denkt hij niet, want hij loopt te hijgen van moeheid. Net als vanmiddag. De storm blaast zo hard, dat je je hoofd om moet draaien om adem te halen.

Als ze eenmaal de Schoolstraat uit zijn, gaat het een beetje makkelijker. Ze lopen maar dicht langs de huizen, tot bij het Kerkplein. Daar grijpt de storm hen wel weer, maar er is een man die het andere handje van Keesje beetpakt. De storm raast hier trouwens niet zó hard, want de hoge kerk houdt de wind tegen.

„Wie zoek je?” vraagt de man.

„Van Niewaarden,” zegt Arend.

„O, die . . .”

Het is wel druk in de kerk, maar toch waren er in de school nog meer mensen. Er branden wat kaarslantaarntjes tegen de muren. Die hangen er altijd, maar nog nooit heeft Arend gezien dat ze brandden. En het is hier ook niet koud. Hè, je zou hier best willen blijven. De storm kan hier nooit bij je komen, en de zee nog veel minder. Zo sterk en veilig is het hier. Als Arend nu orgel kon spelen, zou hij vast op het grote kerkorgel willen spelen „Veilig in Jezus' armen . . .”, of „Nader mijn God bij U . . .” „Ikke wil naar moesje . . .” huilt Keesje.

Och ja, Arend staat hier maar te dromen. Het is nu geen tijd om aan versjes te denken.

Hij loopt tussen de banken door, hij vraagt hier en daar of de mensen Van Niewaarden soms gezien hebben. Tegen Keesje zegt hij telkens weer: „Ja, hoor, we gaan moesje opzoeken. Arend zoekt je moesje al . . .”

Eindelijk zegt iemand tegen hem: „Van Niewaarden? Niek van Niewaarden bedoel je toch? Die zal wel in de Roomse kerk zijn, want die is Rooms.”

„O, ja-ja,” schrikt Arend. „Dank u well”

Dom, dat hij daar niet aan gedacht heeft. Als er gevaar is, en als de kerkklok dan roept, ga je natuurlijk naar de kerk, waarheen je Zondags ook gaat. Daar hóór je, daar voel je je veilig. Je gelooft, dat de Here dáár komt om naar het bidden en zingen te luisteren. Van Niewaarden gelooft dat ook, maar die is Rooms, die gelooft het anders dan wij.

Het is gelukkig niet ver, en ze hoeven niet tegen de storm in. Gelukkig maar, want Arends benen trillen van moeheid.

Ze zijn er gauw, maar hier zijn ook niet veel mensen. Het ruikt naar wierook en kaarsen. Voor de beelden flakkeren hoge kaarsen in de tocht. Het is hier heel anders dan in de Protestantse kerk, maar veilig voel je je hier toch ook wel. Ja, Arend denkt opeens, dat de Here hier toch ook naar het bidden zal luisteren. En omdat hij zo moe is, en nu zo erg naar huis verlangt, bidt hij in die Roomse kerk: „Here, ik zoek Van Niewaarden. Wilt U me helpen om hem te vinden? . . .”

Dapper loopt hij door de kerk. Ja, nu ziet hij het: de timmerman is hier; en de winkelier van het hoekje; een van de Roomse onderwijzers met z'n vrouw en kinderen en de kapelaan, die met de

Roomse meester praat. Maar Van Niewaarden is er niet, nergens. Hij vraagt het aan de koster, die in het portaal bij de open deur staat.

„Heeft u Niek van Niewaarden gezien?” vraagt hij.

„Niek van Niewaarden?” antwoordt de koster, „welja, die is net nog hier geweest. Hij is naar het gemeentehuis gegaan, geloof ik.”

Goeie, wat is het moeilijk om die man te vinden. Het is net of ze elkaar achterna lopen. Nou, dan maar naar het gemeentehuis, niks aan te doen. Bij het gemeentehuis is het druk, erg druk. Er lopen mensen in en uit, en de veldwachter staat op de stoep. Gelukkig, de veldwachter!

„Weet u waar Van Niewaarden is?” vraagt Arend.

Hij krijgt niet direct antwoord. „Nee, u kunt nog wel even naar huis gaan, zegt de burgemeester,” antwoordt de veldwachter op de vraag van een paar vrouwen, „en gaat u dan maar naar de school, anders wordt het hier te vol.”

Over de hoofden van die vrouwen heen roept hij harder: „Wie in de buurt van de Schoolstraat woont, kan het beste naar de school gaan.”

„Weet u waar Van Niewaarden is?” vraagt Arend voor de tweede keer.

De veldwachter kijkt rond. „Ja, die was net nog hier, Arend,” zegt hij, „hij was op zoek naar de kleine jongen, kan dat? O, je hebt dat kind bij je.”

„Ja.”

„Nou, hij ging naar de school, zei hij,” vertelt de veldwachter verder.

„Mooi” zegt Arend blij. „Kom, Keesje!”

Ze denken er geen van beiden aan, dat Van Niewaarden met de school de Róómse school bedoelt. Dat is juist het gekke: als Arend het over „de” school heeft, bedoelt hij hùn school. Als hij de Roomse school bedoelt, zegt hij heus wel: de Roomse school. Maar de Roomsers zeggen: de school, tegen hùn school. Tegen de Protestantse school zeggen ze: de Protestantse school, of ook wel: de school van meester Boot.

De veldwachter is ook Protestant, en wie denkt er in deze vrese-lijke nacht nog aan dat kleine verschil in naam? Naar de school is Van Niewaarden, zegt de veldwachter. Goed, dan gaat Arend

naar huis, want hij denkt dat hij daar de vader van dit jongetje wel zal vinden.

Ze lopen de kerk weer voorbij, maar Arend is nu niet ongerust meer. „We gaan naar je moeder, hoor!” roept hij tegen het jongetje.

Hij stapt flink door, want de storm duwt stevig in z'n rug. Zo hard, dat Arend zichzelf moet tegenhouden, want Keesje kan niet zo hard meekomen zonder te vallen. Het kereltje struikelt toch al telkens. Hij is zeker ook doodmoe van dat zoeken. Och ja, zo'n ventje hoort eigenlijk in bed, inplaats van op straat.

Arend voelt zichzelf al erg groot. Vooral als hij naar dat peuter-tje naast zich kijkt.

„We gaan nu echt naar moesje, hoor!” troost hij opnieuw.

Als ze net de kerk voorbij zijn, begint de klok weer te luiden. Zou er nieuw gevaar zijn? Of zou de burgemeester willen, dat de mensen een beetje opschieten met het halen van hun kleren en spullen?

De mensen beginnen te hollen, te rennen soms.

„Het water komt!” gilt iemand.

Arend zou er om willen lachen, dat de mensen opeens zo bang worden, maar zelf verlangt hij toch ook weer erg naar huis. Kon je maar wat harder lopen. Ja, als Arend nu de vader en moeder van Keesje maar gevonden had! Dan zou hij dat eindje van de kerk naar school wel eens even flink hard gerend hebben. Maar nu moet hij op Keesje letten, die soms zomaar voor zijn benen waait.

Even probeert hij het jongetje te dragen, maar dan valt hij zelf bijna, want de wind duwt je ook al zo in je rug, dat je goed op moet letten om niet op je neus te vallen. Nee, Keesje moet maar lopen, niets aan te doen.

Maar daardoor lopen alle mensen hen voorbij. Als ze in de Schoolstraat komen, is daar haast niemand meer op straat. Alleen een paar mannen, met een armvol zakken, draven tegen de storm in, dicht langs de huizen. Die gaan zeker naar de dijk.

„Ga naar binnen, jô!” schreeuwt een van die twee.

„Ik moet naar de school,” roept Arend koppig terug.

Ze zijn er nu heus bijna. Fijn, als Van Niewaarden daar nu is, dan hoeft er niemand meer ongerust te zijn: Keesjes moeder niet en Arends moeder niet. Nee, niemand!

Van Niewaarden zal toch wel in de school zijn? Hij was niet in onze kerk, want hij is Rooms. . . . Rooms. . . .

Plotseling staat Arend stil, midden op straat, midden-in de storm. Hij kijkt om, want opeens bedenkt hij dat Van Niewaarden natuurlijk niet onze school bedoeld heeft, maar hùn school. Hij was immers al in onze school geweest.

„Ik ben een sufferd!” scheldt hij zichzelf uit. Hij begint ook te huilen van spijt, want nu moet hij dat hele eind weer terug, om naar de Roomse school te komen. Ja, en het móet, want anders heeft hij die hele tocht voor niets gemaakt.

„Here, help me toch als 't U blijft om die mensen te vinden,” vraagt hij nog eens en dan trekt hij Keesje van Niewaarden weer achter zich aan, tegen de storm in.

Maar de wind brult en loeit. Net, toen Arend nog niet zo moe was, ging het al moeilijk, maar nu is het haast onmogelijk om tegen de storm in te lopen.

Het is precies als in de droom: Arend verzet zijn voeten, hij loopt en loopt, maar hij komt bijna niet vooruit. En soms denkt hij, dat niet Keesje, maar het geitje achter hem loopt.

De storm maakt zich nu echt boos op die koppige jongen. Denkt Arend nu heus, dat ik het voor de tweede keer goedvindt, dat hij mij de baas wordt? Wacht maar!

En de wind duwt en duwt. Het helpt niet of Arend zich helemaal voorover buigt, want de storm is tòch sterker.

„Het gaat niet. . . .” huilt Arend. Als hij z'n been optilt om een stap vooruit te doen, geeft de wind hem gauw een duwtje, zodat hij een stap achteruit gaat. Nee, het gaat niet. Ga maar naar de school, Arend.

Arend huilt van spijt. Nu was hij zó dicht bij de Roomse school, en nu moet hij het toch nog opgeven.

Ze gaan terug, naar de school toe. „Als ik uitgerust ben, ga ik tòch weer,” roept hij boos, „je moet niet denken dat ik bang ben.”

De storm lacht hem uit. En hoor!, wat is dat voor een geluid? Je hoort het nog boven het gelui van de klokken uit, boven de storm uit. Een zwaar gebrul is het, alsof er iets gromt in de aarde. Het lijkt wel of door die geweldige storm de hele aarde beweegt.

„Kom, Keesje!” roept Arend. Hij trekt het kind wat harder mee, maar Keesje kàn niet harder.

„Ga weg!” gilt een vrouw uit een huis. Arend begrijpt niet wat ze bedoelt. Hij mag toch net zo goed hier lopen als iedereen.

Ja, maar er loopt niemand meer, Arend! Zie je dan niet dat de straat helemaal leeg is, omdat de mensen het water gehoord hebben?

Nee, Arend merkt het niet. Hij is zo moe. Hij is ook zo bang voor dat vreemde geluid. Hij zou hard naar huis willen rennen, maar hij kan niet. Keesje houdt hem tegen. Je mag toch zo'n klein jongetje niet alleen in de storm achterlaten?

Het water is door de dijk gebroken, vlak voor het dorp. Er komt een hoge watermuur achter Arend aanstormen. Het water rolt als een hoge golf door de Schoolstraat. O, vlucht toch in een huis. Arend! Als die hoge golf over je heenspoelt! . . . Als dat zwarte water je pakt! . . .

Maar Arend kan niet harder. Hij weet ook niet dat het water al zó dichtbij is.

Pas als ineens die berg koud water over hem heengaat, merkt hij het. Maar dan is het te laat. Het water rukt Keesje van Niewaarden weg, zodat Arend het handje niet vast kan houden. En het water duwt Arend zelf omver. Hij krijgt de zoute smaak van de zee in z'n mond. Hij wil schreeuwen, maar dat kan niet. Hij kan alleen maar om zich heen graaien. Hij denkt nog aan dat kleine jongetje, waarvoor hij moest zorgen, en hij grijpt om zich heen terwijl de zee hem meesleept. O, maar dan is Keesje al ver weggedreven. Arend voelt iets, hij grijpt iets vast, maar het is hout. Toch houdt hij vast, want nu kan hij zijn hoofd boven water tillen en het vuile water uitspugen.

Het grote, houten ding trekt hem mee. Het probeert hem los te schudden, maar Arend houdt vast. Hou vast, Arend!

Hoofdstuk V

„HOU VAST, AREND!”

Ijskoud is het water. Arend merkt nu pas, hóe koud het is. Hij was juist warm geworden van het vechten met de storm, maar nu trekt het koude water door al z'n kleren heen. Verschrikkelijk koud wordt hij.

Hij probeert of hij kan staan, maar dat gekke, houten ding trekt hem zó hard mee, hij kan z'n benen niet naar beneden krijgen. Dan probeert hij maar, of hij op dat hout kan klimmen. Misschien is het daar wel minder koud. Hij heeft wel eens gehoord, dat een schipbreukeling zó koud werd, dat hij zich niet meer vast kon houden. Dan verdronk die man. . . .

Eerst heeft Arend daar helemaal niet aan gedacht. Hij greep alleen maar in het water rond, om dat jongetje weer vast te pakken. Aan verdrinken dacht hij niet. Maar nu Keesje weg is, helemaal weg, wordt hij opeens bang dat hij misschien ook moet verdrinken. Hij houdt zich met allebei z'n handen stevig vast, nóg steviger. Als je loslaat, verdrink je vast. Kijk dat water eens wild zijn. Het bruist en golft om hem heen. Soms slaan er hoge golven over zijn hoofd, zodat hij weer dat zoute zeewater in z'n mond proeft.

Hij probeert nu ook door het donker heen te turen, om te kijken waar hij is. Toen hij pas het hout vast had, was hij nog helemaal duizelig van schrik. Misschien ook wel van het vallen, want het water heeft hem met een harde klap tegen de straat geslagen. Hij heeft niet eens gemerkt, dat hij tegen een huis aanbotste. Hij dacht maar aan één ding: Vasthouden, Arend! Hou vast! Nu weet hij, waarom hij zo stevig vasthoudt. Hij is bang. Hij wil

niet verdrinken. Toen hij nergens anders aan denken kon, hebben zijn handen vanzelf gedaan wat ieder mens doet als hij in het water valt: hij heeft maar iets vastgepakt, om niet te verdrinken. Hij tuurt door het donker, maar hij ziet alleen het water. O, daar staat misschien een boom! Maar het water gaat zo hard, de storm jaagt zo over het water heen, ze zijn die boom alweer voorbij. „Ik moet proberen of ik op het hout kan klimmen,” denkt Arend.

Hij trekt zich naar de zware balk toe, en dan ziet hij pas, wat hij beet heeft. Dit is de sneeuwschuif. Als er sneeuw ligt, trekt een tractor dit ding over de wegen, en zo schuiven ze de sneeuw naar de kant van de weg. Arend heeft er wel eens opgezeten, toen dat gebeurde. Er moet aan de punt een plank zijn, waarop je zitten kan.

Voorzichtig verzet hij zijn handen. Hij wordt steeds kouder, het mag niet te lang duren. Als je kramp krijgt, kan je niet meer vasthouden.

Telkens als hij daaraan denkt, wordt hij bijna misselijk van angst.

„Here, laat me niet verdrinken, als 't U blijft,” bidt hij dan, „ik zal voortaan niet meer zo slecht zijn.”

Hij wil alles wel beloven, als hij maar mag blijven leven. Dat donkere water maakt hem zo bang. En als hij dan aan Keesje van Niewaarden denkt, houden zijn verkleumde handen nog steviger vast. Het water wil hem meetrekken, mee, de diepte in. Daarom probeert hij maar aan thuis te denken, en hij zegt zachtjes: „Moeder, ik ben hier, u hoeft niet ongerust te zijn. . . .”

Maar tegelijk denkt hij aan het jonge geitje in de schuur. O vast, dat geitje is nu allang verdronken. Hij weet dat net zo zeker, als moeder weet dat Arend verdronken is. . . .

Is dat nou geen rare jongen, die daar in het ijskoude water op een paar schuine balken drijft? Hij zit opeens te lachen en te huilen tegelijk. Hij denkt aan het geitje. Dat geitje is dood. Trixie is verdronken, en ik heb hem nog maar zo kort, denkt hij. En hij weet ook, dat moeder nu van hem ook denkt, dat hij dood is, verdronken. „Arend is verdronken,” denkt moeder.

Maar misschien heeft Karel er wel om gedacht, dat het geitje nog gered moest worden, toen het water kwam. Net zo goed als. . . als de Here er om gedacht heeft om mij te redden, omdat moeder zoveel van me houdt. Ja, want Arend vindt zelf, dat hij het eigenlijk niet verdiend heeft, dat hij die sneeuwschuif zomaar beet kon pakken.

Nu hij zo helemaal alleen op dat grote, donkere water drijft, merkt hij pas goed hoe klein een mens toch eigenlijk is. Overal om hem heen zijn de hoge golven. Soms slaat het water over hem heen. Dan klemmen z'n handen nog vaster om het ruwe hout. „Hou vast!” denkt hij dan, „de Here heeft die balken naar mij toegestuurd, omdat moeder zoveel van me houdt.”

Hij zit nu op de plankjes, die over de punt van de sneeuwschuif gespijkerd zijn. Zijn benen hangen nog wel in het water, maar het is toch net of het niet zo koud meer is. Niet zo erg koud tenminste. Misschien komt het ook wel, doordat z'n lichaam aan die kou gewend raakt.

Hoe lang hij zo gedreven heeft, weet hij zelf niet. Misschien een uur. Misschien ook wel de halve nacht. Maar opeens schrikt hij toch. De balken botsen tegen iets aan. In het donker herkent hij een boom, met dikke, zwarte takken.

De storm en het water duwen de balken tegen de boomstam aan, alsof die boom het station is, waar Arend uit moet stappen. Hij kan zomaar die stam aanraken, en die sterke boom lijkt opeens veel veiliger dan die schommelende sneeuwschuif, waar telkens de golven overheen slaan.

Hij kan niet meer denken aan wat hij doen moet. Hij weet niet of het misschien niet beter is om maar verder mee te gaan met dat rare bootje. Nee, die boomstam is sterk en veilig. Hij slaat zijn armen er omheen en voorzichtig trekt hij zijn benen uit het water. Zo staat hij op de balken. Als hij nu die onderste tak kan grijpen . . . Hij rekt en rekt. Ja, nu heeft hij de tak beet. Maar goed ook, want de balk glipt onder zijn voeten weg. Daar hangt Arend nu, boven het water. „Hou vast, Arend!” roept hij tegen zichzelf, want onder hem bruist het water voorbij. Wie daar in valt, is verloren.

Hij probeert zich krom te trekken, net als aan de rekstok. Maar zijn benen zijn zo zwaar, hij kan ze niet optrekken. Hij schopt wel tegen de boomstam aan, maar hoger willen ze niet. Dan bedenkt hij iets anders. Hij loopt met zijn stijve, natte benen tegen de stam op, terwijl zijn handen stevig die dikke tak vasthouden. Tweemaal glijdt hij terug. Hij krijgt het er benauwd van, want lang houdt hij dit niet meer vol. Z'n koude handen beginnen pijn te doen. Hij krijgt kramp in z'n spieren.

Nog eens geprobeerd. „Hou vast!” zegt hij, en hij bijt z'n kiezen stijf op elkaar. Nú moet het lukken, anders. . . . Ja, anders zal hij terugvallen in het water, en daar ligt geen sneeuwschuif, waaraan hij zich vast kan houden. Het lukt. Met de punt van zijn schoen haakt hij achter de tak. Dan kan hij er ook zijn been omheenslaan. Hij haalt diep adem. „Dank U!” zucht hij. Nu hangt hij veel beter. Als hij zo een poosje gerust heeft, zal hij proberen om op de tak te klimmen. Die boom is dik. Als hij achter de stam op een tak kan zitten, zal de wind niet meer zo tegen hem aan blazen, niet meer door zijn natte kleren heen.

Hij zwaait zijn rechterbeen op en neer, net als aan de rekstok. „Ik ben nu nog stijver dan Gijs van der Molen,” denkt hij. Daar moet hij weer om lachen. Hij is ook zo gelukkig, dat hij nu op die boom zit. Hij merkt nu goed, dat er iemand voor hem zorgt. Hoe kan het anders, dat hij eerst die sneeuwschuif vond, en nu weer die dikke boom?

Maar hij komt toch boven op de tak te zitten. Hij slaat zijn armen weer om de stam. Het lijkt wel of het harde hout warmer is dan hijzelf, zó koud is Arend. Hij zit zo een poosje uit te rusten van het zware werk om boven op de tak te komen. O, anders is Arend Boot altijd zo vlug als water, als het op klimmen aankomt. 's Zomers, nou, dan zit hij het eerste van allemaal in de grote kastanjeboom achter de school. Hij zit al boven in de top te wiegelen, als Gijs nog maar net op de onderste tak zit.

Het begint minder donker te worden. Het is zeker al bijna ochtend. Gelukkig, dan zullen er wel gauw mensen komen, om Arend uit de boom te halen.

Voorzichtig klimt hij van de eerste tak naar een tak aan de andere kant van de boom. Daar gaat hij op zitten, met zijn linkerarm om de boom, en zijn hoofd tegen het hout geleund. Hij treft het, want achter zijn rug zit nog een tak, zodat hij ook een beetje kan leunen.

Het wordt helemaal dag. Arend ontdekt, dat hij nu ook in een kastanjeboom zit. Een dikke knaap van een boom is het, die aan de rand van een boomgaard staat. Een eind verderop ligt de sneeuwschuif, vastgevaaren tussen een paar lage appelbomen. Heel in de verte ontdekt hij de toren van het dorp. Nòg een toren. Dichterbij een paar boerderijen. Er zitten mensen op het dak van een klein arbeidershuisje. Maar niemand ziet hem hier. Hoe lang zou het duren? Hij voelde zich eerst al kouder en kouder worden. Nu kan hij nauwelijks z'n armen nog bewegen, zó stijf is hij. En z'n rug doet zo'n pijn van het leunen tegen die tak. Je kan ook nooit eens anders gaan zitten. Nee, zo zit je, en zo moet je misschien wel zitten tot het middag is.... Of nòg langer?

Maar de kou voelt hij nu zo erg niet meer. Het regent, maar ook dat voelt hij niet zo erg. Hij is immers toch al kletsnat.

Het blijft maar stormen. Het land is één grote zee geworden, met hoge golven. De boerderijen en dat kleine huisje, waar mensen bovenop zitten, zijn net schepen in die woeste zee. En toch zou Arend dolgraag op dat dak willen zitten. Hij zit hier zo alleen. Wie zal hem hier vinden? Wie weet het, dat hier een jongen in de boom zit?

Hij is nu wel mooi weggekropen achter de boom, zodat de wind niet meer zo erg tegen hem aanwaait, maar niemand kan hem

hier zien. Niemand? En Wie heeft die balken dan gestuurd? Wie liet de sneeuwschuif tegen deze boom drijven?

Soms schrikt hij wakker, want hij is zó moe, dat hij zo nu en dan indommelt. Maar hij wil wakker blijven. Stel je voor dat hij in z'n slaap uit de boom valt!

„Help me, dat ik er niet uitval, Here,” vraagt hij, „geef dat ik me vast kan houden.”

Moeder heeft wel eens gezegd, dat je àlles, àlles aan de Here mag vragen. Arend vond dat toen maar raar. Je kan toch niet vragen of de Here je wil helpen om goed te leren? Of dat Hij het weer goed wilde maken, toen Gijs en Arend samen ruzie hadden?

Maar nu durft Arend het. Hij vraagt maar gewoon, of de Here hem wil helpen, om zich vast te houden. Ja, want hij voelt wel dat hij straks toch weer in zal slapen. Hij is zo moe, zó moe. . . . Voordat hij opnieuw inslaapt, denkt hij nog aan z'n moeder. Dan lacht hij. Ja, moeder zal wel erg ongerust zijn, nu hij weg is, maar als moeder wist dat hij hier zat, zou ze al een beetje blij zijn. Als ze bovendien wist, dat Arend nu àlles aan de Here durft te vragen, zou ze vast erg gelukkig zijn.

Zelfs z'n mond en z'n wangen worden stijf van de kou. Hij blijft maar glimlachen, tot in z'n slaap toe. Met z'n ene arm om de boomstam, en de andere achter de tak gehaakt, waartegen hij leunt, slaapt Arend in. Hij vergeet daardoor dat het zo koud is. Hij vergeet ook, dat de kleine Keesje van Niewaarden nu verdronken is. O, en misschien nog wel honderd andere mensen. Hij slaapt. Een enkele keer wordt hij bijna wakker. Dan denkt hij alleen maar: „Hou vast, Arend!” Meer niet, maar het is ook genoeg.

Hij hoort in z'n slaap een vliegtuig ronken, maar hij wordt er niet eens helemaal wakker van. Hij weet nu heel zeker dat de Here hem ook wel verder helpen zal. Bang is hij nu niet meer. Alleen maar stijf en koud.

's Middags wordt hij helemaal wakker. Hij kijkt over het donkere water. Het stormt nog precies even hard als gisteren en vannacht. De golven hebben witte kuifjes. En daar, vaart daar een boot? Ja, werkelijk, daar vaart een reddingboot! Het bootje vaart naar een boerderij. Daar ligt het een poosje stil, zodat Arend het niet meer zien kan. Daarna gaat het naar het kleine

huisje, waar nog mensen op zitten. „Hè, gelukkig!” zucht Arend. Wat klein is zo'n bootje, als je het tussen die hoge golven ziet dansen. Als de Here wil, zou het zo omvallen. Maar de Here is goed, want Hij laat dat kleine scheepje maar rustig varen. Hij vindt het zeker goed, dat de mensen gered worden.

Arend zou willen zingen van het scheepje onder Jezus' hoede, maar hij kan zijn mond bijna niet open krijgen.

Zolang hij kan, kijkt hij het bootje na. Het verdwijnt in de richting van het dorp. Het is net of Arend het ziet varen. De Schoolstraat in, de school voorbij. . . . Hij krijgt tranen in z'n ogen, als hij er aan denkt dat moeder nu misschien uit het raam kijkt, en aan die mensen vraagt of ze Arend soms gezien hebben.

„Nee, mevrouw, we hebben Arend niet gezien.”

Maar dan denkt Arend verder. Als hij in het bootje zat, zou hij de Schoolstraat uitvaren en dan de Dijkweg op. Daar woont de bakker. . . . Als hij zover is, krijgt hij het water in z'n mond. Hè, al had je nou maar een gewoon droog stukje brood. Van dat verse brood. Of nee, het mocht ook wel een droog kapje zijn, waar je anders je neus voor optrekt. Wat zou hij nu dankbaar zijn voor zo'n droge kap, een harde korst.

Hij zou er wel een bekertje water bij vragen. Nee, het hoeft heus geen thee te zijn, of warme melk. Alleen water, dat was al heerlijk.

Maar het water stroomt onder hem voorbij. Er is niemand die hem een stukje brood komt brengen, of een bekertje water. Hij moet zich alleen maar vasthouden aan de boom.

Het wordt later en later. Dan begint Arend toch weer bang te worden. Als ze hem nu eens niet vinden vandaag. Als je kijkt hoeveel water er overal is, en hoeveel huizen er in het water staan, dan snap je eigenlijk best dat er vandaag niemand aan denkt om eens in de boomgaard te gaan zoeken, of daar soms een jongen heengedreven is.

Het bootje komt zelfs helemaal niet terug. Het wordt al donker. Het grauwe water wordt nòg somberder. De storm giert door de takken van de boom. Maar het bootje komt niet. Arend zou wel boven in de boom willen klauteren, maar hij is bang dat hij zich niet vast zal kunnen houden met zijn stijve armen en handen. Het is net of hij nog wel in deze armen en benen woont, maar of hij er niks meer over te zeggen heeft. Alleen z'n hoofd kan hij nog

draaien, hij kan z'n ogen open en dicht doen. Verder niet. Zijn armen zijn stijve haken geworden, die de boom vasthouden. Zijn benen zijn stokken, waar hij niets meer van voelt. Alleen in zijn borst is het nog warm.

Het wordt weer helemaal donker. „Nu moet ik hier nog een hele nacht zitten,” denkt Arend. Er komt een raar geluid uit zijn keel, maar echt huilen kan hij ook niet meer.

Nog veel later ziet hij een lichtje over het water glijden. Wéér een boot. Maar het lichtje blijft ver hier vandaan. Arend weet wel zeker, dat niemand hem hier nu nog zou kunnen vinden. Hij probeert te schreeuwen. Een hoog gilletje wordt het. Hij wordt daar zelf bang voor. Daarom probeert hij het maar niet voor de tweede keer.

Zijn ogen vallen weer dicht. Hij denkt aan mooie dingen. Met Gijs speelt hij op de stozolder in het pakhuis. Het gegier van de storm door de boom is het gezellige gekraak van de zware binten. Hij zit warm tussen het stro. Zo heeft hij geen last van de kou en de storm, want hij slaapt. Alleen heel diep in zijn borst leeft hij nog. Z'n armen en benen lijken wel niet meer te bestaan. Hij droomt wel: „Hou vast, Arend!” Dat komt, omdat hij met Gijs op de stro-pakken geklommen is, en die pakken wiebelen zo

De hele nacht wordt hij niet wakker. Hij kijkt raar op, omdat het opeens dag is, als hij zijn ogen opendoet.

Hoofdstuk VI

„EEN VREEMDE EEND”

Ja, Arend kijkt raar op, als hij wakker wordt. Hij moet eerst eens goed rondkijken, waar hij eigenlijk is. Hij heeft zo vast geslapen, en hij dacht ook vast dat het nog stormde. Maar nu is het bijna stil. Het waait nog wel, maar dit is lang geen storm meer. Er varen nu ook veel meer boten, allemaal in de richting van het dorp. Ha, nu snapt Arend waar die vandaan komen: die komen allemaal van de nieuwe weg. O, maar dan zullen ze hem vandaag ook wel vinden. Hij probeert niet eens om z'n armen te bewegen. Nee, hij heeft nu al zo lang gewacht, hij zal nog wel een poosje wachten.

Ver weg, in de boomgaard, ziet hij een koppeltje witte ganzen zwemmen. Die zullen het ook niet prettig vinden op dat zoute water. Maar verdronken zijn ze tenminste niet. Als de juffrouw, of vader, vertelde van de zondvloed, dacht Arend ook altijd aan de ganzen en eenden. Hij weet wel zeker, dat die niet in de ark geweest zijn, want dat was nergens voor nodig. Eenden en ganzen kunnen nooit verdrinken. Of misschien wel, net zoals die zee-eenden, die in de stook-olie terechtgekomen zijn. Die verdrinken wel, maar toen de zondvloed er was, waren er nog geen schepen.

Hij zit zomaar aan die rare dingen te denken. Dat komt zeker, omdat het nu niet meer stormt. Je hoeft nu niet meer bang te zijn. Alleen heeft hij erg veel dorst. Hij likt langs de natte stam, vlak naast z'n schouder. Die stam is nog nat van de regen van deze nacht. Het zal best hard geregend hebben, want Arend is nog niets droger, dan toen hij uit het water kroop. Toch is hij niet koud. Hij heeft er tenminste geen last van.

De ganzen zwemmen al nader en nader. Daardoor denkt Arend weer aan andere dingen. Hij denkt aan het verhaal van Hans en Grietje. Die werden door een zwaan overgezet. Als je nou zelf ook eens zo licht was, dat een gans je dragen kon, was je zo gered.

Daar is zowaar het zonnetje ook. De wereld wordt er een heel stuk lichter door. Nee, vandaag zullen ze Arend komen redden, dat gelooft hij heel zeker. Lekker, die zon in je nek. Blijf maar lang schijnen, zonnetje, dan drogen m'n kleren een beetje.

Wat drijft daar een eindje verder-op in de boomgaard? Wit en zwart is het, net een . . .

Arend kijkt gauw een andere kant op. Brr, een dode koe is dat, vast. Die is vannacht zeker hierheen gedreven. Het is maar te hopen, dat er nu gauw iemand komt om me te halen. Stel je voor, dat ik nog een nacht hier moet zitten . . . Nee, zó bang voor de nacht is Arend nog nooit geweest. Hij draait z'n hoofd zo, dat hij de bootjes weer kan zien. En daar, wat is dat voor een vreemde boot? Een hoge, vierkante bak. Je ziet er geen voor- of achterkant aan. Ja, hij vaart in de richting van het dorp, daardoor weet je wat de voorkant is. Is dat niet net zo'n ding als in Scheveningen langs het strand vaart? De badgasten kunnen daarmee de zee op. Ja, zo'n ding moet dat zijn. Er bestaat een vreemd woord voor, maar daar kan Arend niet opkomen. Hij weet alleen, dat de mensen er het Engelse woord voor „eend” voor gebruiken. Hij zit lang te verzinnen, dan weet hij er zelf ook de naam weer van. „Duck” heet zo'n auto. Of is het toch een boot?

Hè, kwam dat ding nu maar eens hierheen. Al die boten en ducks varen maar naar het dorp. Zeker omdat hier geen huizen staan. Wie zal er aan denken, dat hier misschien een jongen in een boom zit?

Die vreemde boot vaart wel tweemaal heen en weer tussen het dorp en de nieuwe weg, maar nooit komt hij dicht langs de boomgaard dan de eerste keer.

En er komen ook helicopters. Rare vliegmachines zijn dat. Vroeger noemden ze die auto-giro's, heeft vader verteld. Nu zegt iedereen helicopters.

Maar ook die vliegmachines komen niet boven de boomgaard. En wat dan nog?

Als ze hier kwamen, zou Arend toch nog niet kunnen zwaaien.

„Het is m'n eigen schuld, dat ze me niet zien,” denkt hij boos.
„Ik blijf maar stil zitten, zonder iets te doen!”

Hij begrijpt nu pas hoe dom dat is. Gisteren kòn hij niets doen, maar nu moet hij toch proberen om z'n armen weer te bewegen.

„Je bent zelf een grote eend,” scheldt hij zichzelf uit, „een grote duck ben je!”

Door het zonnetje krijgt hij juist moed, maar als hij nu niets doet, zal het wéér avond worden en wéér nacht, zonder dat iemand hem gevonden heeft.

Eerst probeert hij zijn vingers te buigen. Alle spieren doen pijn, nu hij zich wil bewegen, maar het móet! Vooruit, niet kinderachtig zijn, eend!

En daarna schommelt hij met zijn benen, zodat er weer beweging in die stokken komt.

Het duurt lang, erg lang. Voor de derde maal vaart de duck voorbij, met een hele vracht mensen aan boord.

De zon schijnt alleen die morgen een poosje. Daarna regent het weer, en er zit ook sneeuw door die regen. Maar nu trekt Arend zich daar niks meer van aan. Hij heeft een prachtig plan, wacht maar! Zijn benen zwaaien nu wild heen en weer, en hij heeft ook zijn armen weer losgekregen. Nu leeft hij weer helemaal. Gelukkig! Die stijfheid heeft hem goed geholpen om niet uit de boom te vallen, maar nu is de storm over, en de redders varen hem voorbij.

Hij lijkt wel een aap, zulke rare bewegingen maakt hij nu. Maar hij is geen aap, o nee. Hij weet goed wat hij van plan is, maar eerst moet hij weer helemaal lenig worden. Als je zo stijf bent, kan je niet zwemmen. Zwemmen?

Ja, zie je daar die sneeuwschuif dan niet drijven? Die zit nog steeds vast aan de takken van de appelboom. Het water is wel een eindje gezakt, maar de takken van die bomen zijn erg laag, de sneeuwschuif kan er nog niet onderdoor. Als Arend nog lang wacht, is het misschien te laat. Dan zal het ding onder de takken door drijven, weg.

Eindelijk is Arend klaar. Hij trekt z'n jasje uit en z'n trui. Straks wil hij terugvaren naar deze boom, om z'n kleren weer aan te doen. Zodoende zal alles toch niet zo kletsnat meer zijn.

Ook z'n schoenen trekt hij uit, dat zwemt makkelijker.

Hij glijdt langs de ruwe stam omlaag. Z'n blote armen schaven

aan de boomschors, maar dat hindert allemaal niet. Vlug, anders is dat ding weg! Maar als zijn blote voeten het ijskoude water voelen, rilt hij toch. Als je er zo ineens invalt, is dat toch nog anders, dan wanneer je er langzaam inglijdt.

„Het moet!” zegt hij. Dan laat hij zich pardoes in het water vallen, zodat hij kopje-onder gaat. Brr. . . . Hij blaast het water

uit z'n neus, en dan zwemt hij zo hard als hij kan. Erg gevaarlijk is het niet, want Arend kan best zwemmen en er staan om de tien meter bomen. Maar hij moet in één ruk naar de sneeuwschuif, anders krijgt de kou hem weer te pakken.

Dat lukt. Hij kan wel lachen, als hij de zware balken weer beetpakt. Net als toen gaat hij op het plankje zitten. Aan de takken trekt hij zich van de ene boom naar de andere, naar zijn kastanjeboom terug.

De ketting, waarmee de tractor de schuif over de wegen trekt, zit nog aan de haken. Daarmee bindt Arend zijn boot aan de boom vast. Aan de mouw trekt hij zijn jasje en trui naar beneden. „Hebbes!” zegt hij, maar hij staat verschrikkelijk te rillen.

En hij wordt nòg kouder, want nu trekt hij zijn borstrok en hémnd ook nog uit. Dat hemd heeft hij nodig om mee te zwaaien, en die borstrok is zo drijfnat nu, die trekt hij niet meer aan. Als hij zijn natte trui weer aan heeft, en het jasje, wordt hij wel weer wat warmer. Wol broeit wel een beetje.

Bovendien wil hij hier niet blijven. Hij duwt zijn boot uit de boomgaard. Langzaam drijft hij met de golfjes mee, maar met zijn voeten trappelt hij net zolang in het water, tot hij een heel eind bij de boomgaard vandaan is, midden op de grote zee, waar eerst de polder was.

Dan laat hij zich maar een beetje drijven. Alleen om zich warm te houden trappelt hij nog. Verweg vaart weer zo'n duck voorbij, maar ze zien hem niet. Hij zwaait nog wel met zijn hemd, maar ze zien hem nog niet. Toch vindt hij dat nu niet zo verschrikkelijk, als toen hij nog in de boom zat. Als de mensen hem nu niet vinden, kan hij er echt niets aan doen. In de boom zag niemand hem, niemand. Dat was z'n eigen schuld.

Toch durft hij er weer om te vragen, of de Here zo'n boot hierheen wil sturen. Dat gebeurt niet direct. De Here geeft niet altijd direct antwoord als de mensen wat vragen. Soms gaat het juist heel anders dan de mensen gevraagd hebben. Anders zou Arend hier niet op die balken rondrijven, als een vreemde eend op zee. Hij heeft toch gevraagd of de Here hem thuis wilde brengen? En hij heeft gevraagd of de Here hem wilde helpen om van Nieuwaarden te zoeken. Nu is Keesje van Nieuwaarden verdronken, en zelf drijft hij hier rond. Zou de Here dan wel naar de mensen luisteren?

Toch! Kijk maar, daar komt zo'n helicopter aan. Net een grote, vliegende spin.

Arend zwaait zo hard hij kan met zijn natte hemd. De helicopter staat boven zijn hoofd stil in de lucht. Arend kan de mannen in de machine zien zitten. Hij kijkt omhoog. Hoe moet dat nou? Verweg leken het zulke kleine dingen, maar nu het ding boven zijn hoofd naar beneden komt, is hij bang dat het hem onder water zal duwen.

Maar gelukkig, nu staat de machine stil. Er zakt een lus aan een kabel naar beneden en die zwaait een paar maal heen en weer boven Arends hoofd. Dan pas kan hij de lus grijpen. Hij houdt hem vast, totdat de kabel lang genoeg is. Dan heeft hij ook wel begrepen wat hij hiermee moet doen. Hij laat de lus over z'n hoofd zakken, zodat hij er met zijn oksels aan kan hangen. De mannen boven lachen naar hem, en halen de kabel weer op. Daar zweeft Arend nou, tussen hemel en aarde. Toch is hij helemaal niet bang. Eerst zegt hij: „Dank U!” Hij heeft gevraagd of de Here deze mensen wilde sturen om hem te redden. Daarom is het eerste wat hij doet, de Here danken voor die hulp. Zo moet dat ook. Je moet niet alleen maar vragen, zonder ooit „Dank U wel” te zeggen, als je krijgt wat je gevraagd hebt.

Maar daarna verlangt hij er naar om alles thuis te vertellen. Uit de vliegmachine ziet hij zijn dorp. Hij ziet ook de ducks en boten, die naar het dorp varen. Maar de piloot en z'n helpers spreken Engels, hij kan hen niet verstaan. Hij kan alleen ja en nee zeggen in het Engels, yes en no, meer niet.

Toch zou hij zo graag naar het dorp willen. Vader en moeder zijn vast nog in de school.

Kon je nu maar vragen, of ze je even met hun machine naar het dorp wilden brengen. Het is maar zo'n klein eindje. Of als ze je maar weer uit de helicopter lieten zakken in een duck. . . . Hé, duck, dat is ook Engels! Hij wijst eerst naar het dorp en dan naar zo'n auto. „Duck!” zegt hij, en nog eens: „Duck!”

De mannen kijken elkaar aan. Ze denken misschien dat hij naar zijn eigen vlotje wees, en dat hij zichzelf bedoelde, toen hij in het Engels „eend” zei.

„Yes-yes!” roept de piloot, en dan schateren ze allemaal. „You were a very strange duck!”, „je was een erg vreemde eend,” schaterert een ander.

Arend lacht maar een beetje mee. Hij snapt er niets van, maar hij geeft het op. Ze zullen hem best ergens heenbrengen. Dan probeert hij zelf wel naar het dorp terug te komen, wacht maar!

Een van de vliegers wijst naar een boerderij in het verdronken land. Er staat een stok met een witte doek op het dak. De noodvlag. De helicopter vliegt er heen. Het is haast geen vliegen, het lijkt meer op zweven, maar het gaat toch veel harder dan je van de grond af zou denken.

Bij de boerderij herhaalt zich het spelletje met de kabel vijf keer. Dan is de boerin boven en de boer, met twee kinderen en een knecht. Als de mensen binnen zijn, vertelt die ene piloot weer een grap, want ze schateren weer, de mannen. Maar ze kijken intussen uit naar andere mensen in nood. Ze hebben zeker telkens zo'n pret, omdat ze weer iemand gered hebben. Toen Arend binnengehaald was, schaterden ze ook zo. Misschien is het wel even fijn om iemand te redden, als om zelf gered te worden. Ze komen nog over een boerderij. Een boer steekt uit het zolder-raam zijn hand op, maar als de machine dan stilstaat en zakt, schudt hij met zijn hoofd.

„Oké!” zegt de vliegenier hard.

„Hij wil niet, die kerel!” bromt de geredde boer.

„Ik begrijp het niet!” zucht de boerin. Zelf heeft ze zo in angst gezeten, toen het water kwam. Als je toch in gevaar zit, wil je toch gráág gered worden?

Nee, die boer niet. Er zijn mensen die nog meer van hun boerderij houden, dan van de redding. Als ze nog eens naar beneden kijken, zien ze de boer nog vrolijk zwaaien.

De Amerikaanse piloot steekt een paar stukjes kauwgom in z'n mond. De rest van het pakje geeft hij aan Arend. Die kauwt er op, alsof hij in geen weken iets gegeten heeft. Hij voelt nu eigenlijk pas goed, hoeveel honger hij heeft. Maar hij zegt het niet. Hij wil eerst proberen om in het dorp te komen.

Op een droog stuk van de nieuwe weg landen ze. Een paar soldaten met witte vlaggetjes geven seinen aan de piloot, zodat het vliegtuig netjes op het harde gedeelte van de weg landt.

Een heleboel handen pakken de passagiers aan. Arend komt het laatst uit de machine. „Dank u wel,” zegt hij nog tegen de piloot.

„Oké, old duck!” lacht die, „goed zo, ouwe eend. . . .”

„In die auto,” wijzen de soldaten.

Gehoorzaam loopt Arend in die richting. Hij weet nog precies hoe dat in de school ging. Iedereen was gehoorzaam, iedereen deed precies wat Arend zei. Zelf doet hij dat niet. Die auto's brengen je weg, wie-weet-waar naartoe. Nee, hij wil naar het dorp. Moeder mag geen minuut langer ongerust over hem zijn dan nodig is.

Er staan hier zoveel mensen, het is helemaal niet moeilijk om tussen de mensen en de auto's weg te schuilen. Niemand kent

hem. Niemand mist hem. Net zo min als hij deze mensen kent. Hij kijkt uit over het grauwe water, met heel, héél in de verte het puntje van de toren. Van het dorp zie je verder niets. Er zitten boomgaarden en boerderijen tussen.

Maar niet zo ver hier vandaan komt een duck aangevaren. Vol mensen. Arend herkent er mensen van het dorp tussen. Daarom gaat hij tussen de kijkers en helpers staan, zodat niemand hem herkent. Stel je voor dat iemand zou zeggen: „Ha, daar heb je Arend van de meester! Ga je mee, Arend?”

Dan zou hij vast mee moeten. Nee, laat eerst die wagen maar leeg zijn. Als het zover is, gaat hij naar de chauffeur.

„Mag ik mee?” vraagt hij.

„Bitte?” — „Wat?” vraagt die soldaat.

O, dat is natuurlijk ook al een buitenlander. Een Duitser nog wel. De man wijst achter zich, waar een burger in de duck staat. „Wat is er?” vraagt die.

„Ik wil graag meevaren naar het dorp,” zegt Arend.

„Geen denken aan!” roept de ander, „denk je dat we daar de mensen weghalen om er hiervandaan weer mee terug te nemen?”

Hij komt een paar stappen dichterbij. „Wie ben je?” vraagt hij.

„Ik woon daar,” vertelt Arend, „maar moeder denkt dat ik verdrongen ben.”

De man kijkt hem eens goed aan. Hij ziet die verwarde, natte haren.

„Waarom denkt je moeder dat?” vraagt hij dan.

Zo vlug als hij kan vertelt Arend de geschiedenis. Hoe verder hij komt, hoe vreemder de man kijkt. „Nou,” zegt hij, als Arend alles verteld heeft, „nou, als dat waar is, mag je wel blij zijn dat je nog leeft, mannetje.”

Hij zegt een paar woorden tegen de chauffeur. Die kijkt ook al verwonderd naar Arend. Maar dan knikt hij „ja”. Daar had Arend op gewacht. Vlug klautert hij aan boord van die logge auto. Ze rijden de weg af, het water weer in.

„Ben je dan nog nat?” vraagt de gids.

„Ja,” zegt Arend, „voel maar.”

Het is eigenlijk helemaal niet nodig, dat die man zijn kleren voelt. Nu Arend in die open auto zit, begint hij weer te bibberen.

„Eigenlijk zijn we gek!” mompelt de man, „je wordt doodziek zo.”

Hij raapt een legerdeken van een bank, en slaat die om Arend heen.

„Dank u wel,” glimlacht Arend. Wat zijn alle mensen toch vriendelijk voor me, denkt hij. Eerst komen Amerikanen me redden. Nu mag ik met die Duitser mee terug naar het dorp, en die Nederlander slaat een deken om me heen. Het is net of alle mensen het Arend maar zo goed mogelijk naar de zin willen maken.

„Heb je gisteren dus helemaal niet gegeten?” vraagt die gids weer. Hij kan het nog maar steeds niet geloven, dat iemand nog gered wordt, als hij zoiets meegemaakt heeft. Zonder eten twee nachten en een dag in een boom, en dan met zulk weer!

„Nee, ik heb niet gegeten,” bibbert Arend.

De man haalt een groot pak brood uit een tas. „Hier, eet!” zegt hij. Maar dan bedenkt hij zich. „Wil je soms eerst wat drinken?”

„Graag!” antwoordt Arend begerig.

Nog nooit heeft Arend zulke heerlijke koffie gedronken. De koffie is lauw, er zit bijna geen suiker in en helemaal geen melk, maar nog nooit heeft Arend zoiets heerlijk gedronken.

Hongerig hapt hij in het brood.

„Kalm aan maar,” waarschuwt de man, „je hebt alle tijd.”

„Honger!” zegt Arend met een prop-volle mond.

De soldaat aan het stuur kijkt om. Die twee mannen lachen tegen elkaar en ze praten iets, waar Arend maar een paar woorden van verstaat. „Zwei Nachten!” „Twee nachten!” verstaat hij. En „Wunder!” „Wonder!”

Dat weet hij zelf ook, dat het een groot wonder is, dat hij hier zit. Hij schaamt er zich eigenlijk een beetje voor, want die mannen doen net of hij er zelf voor gezorgd heeft, terwijl hij toch best weet, dat het alleen kwam doordat de Here hem zo geholpen heeft.

„Jij bent zeker niet gauw bang, hè?” vraagt de gids weer.

„Ja,” knikt Arend, „ik was juist wel bang.”

„Maar je ging toch maar met dat jongetje de straat op,” zegt de ander weer.

„Toch was ik bang,” bekent Arend, „daarom heb ik iedere keer gebeden. . . .”

Hij fluistert bijna, zó verlegen is hij, dat hij dit zegt. Maar de man vraagt nu niet verder. Het is net of die er ook verlegen om is. Hij kijkt maar strak voor zich uit over het water.

Eindelijk, vlak voordat ze in het dorp komen, zegt die man nog: „Je bent een rare snuiter, Arend, maar je moet me toch eens vertellen: toen je gebeden had, was je toen niet bang meer?”

„Niet zo erg meer,” fluistert Arend, „de Here heeft naar me geluisterd.”

De man zegt niets terug, maar in zichzelf zegt hij hardop: „Dat moet well”

„Geloof u het ook?” vraagt Arend daarom.

„Wat?” vraagt hij nors.

„Dat de Here geluisterd heeft, toen ik bad?”

De man begint te lachen. Hij blijft Arend lang aankijken. Dan zegt hij: „Eerlijk gezegd heb ik nooit wat van die verhaaltjes geloofd, maar nu ik zie hoe jij er door gekomen bent, begin ik het heus te geloven. Een mens had je nooit zo mooi kunnen bewaren.”

„Nee,” schudt Arend, „ik weet zeker dat de Here geluisterd heeft. Eerst stuurde Hij die sneeuwschuif en daarna kon ik in de boom klimmen, maar die balken bleven vlakbij in de boomgaard drijven. Anders had niemand me kunnen vinden.”

Ze varen nu de Schoolstraat in. De Schoolstraat? Is dit kanaal een straat? En kijk, de huizen tegenover de school zijn allemaal ingestort!

Arend begint opeens te huilen. Nu pas ziet hij hoe erg het hier geweest is.

Maar de school staat er nog. Ze leggen aan onder het raam. Een paar mannen hijsen Arend naar binnen. „Wat kom je doen?”

„Is mijn vader nog hier?”

„Je vader? Nee, die heb ik niet gezien. Wie is dat?”

„De meester.”

„O, die zal wel geëvacueerd zijn,” zegt een ander, „alle vrouwen en kinderen zijn weg. . . . Als ze tenminste niet verdronken zijn. . . .”

Met dezelfde duck vaart Arend weer mee terug. Van de hele familie is niemand meer hier. . . . Als ze maar niet verdronken zijn. . . .

Hoofdstuk VII

„WAAR IS DE MEESTER?”

Langzaam varen ze de straat uit. Nog wel tien keer kijkt Arend om naar de ingestorte huizen. Nee, het dorp is ineens zijn dorp niet meer, en de school is onze school niet meer. Het water heeft er een dodendorp van gemaakt, en de school lijkt meer op een kazerne dan op een school. Soldaten en dijkwerkers slapen er. Ja, nu ook, zomaar op klaarlichte dag, want die mannen werken 's nachts gewoon door. Zo nu en dan gaan er maar een paar een poosje slapen. Dan zijn ze zó moe, dat ze gewoon op de houten vloer gaan liggen. Dat merken ze niet eens, want ze liggen nog maar nauwelijks, of ze slapen als ossen.

Ze hebben nog wel wat mensen uit het dorp meegenomen. Een paar vrouwen en twee mannen. Maar er is niemand die nu zin heeft om te praten. Als je aan die kapotte huizen denkt, waar Zaterdag de kinderen nog speelden en de moeders de ramen zeemden, ben je vanzelf stil. Nee, Arend is maar blij, dat ze vlug wegvaren, terug naar de nieuwe weg. Hij is bang voor dat stille dorp. Voor die stilte is hij bijna nog banger dan voor de storm van Zaterdagnacht. Toen leefde het dorp tenminste nog, maar nu is alles dood. De huizen zijn dood en de mensen, die nu nog achtergebleven zijn.

De gids van de duck merkt dat die jongen zo stil geworden is. „Kende je die mensen, die aan de overkant van jullie straat woonden?” vraagt hij.

Het is net of Arend die kinderen dan voor zich ziet. Net of ze spelen in de straat: Hansje, en Jaantje; Peter, met die donker-

bruine ogen en een krullebol. O, allemaal kent hij die kinderen. Maar nu zijn ze dood. . . . dóód. . . .

Dan kan Arend zich niet meer goedhouden. Hij begint weer te huilen, heel zachtjes. „Nu kan ik ook nooit meer blij zijn,” denkt hij.

Die man schrikt er van. Nu wilde hij die jongen juist een beetje troosten, en daar begint me die kerel opeens te huilen. Kom-kom. . . .

Maar Arend hoort niet dat die ander hem probeert te troosten. Hoe kan dat ook? Als er zóveel mensen verdronken zijn, hoe kan je dan ooit van z'n leven weer blij worden?

„Kom-kom,” probeert de man nog eens, „de school staat er toch nog en jullie huis. Je ouders zullen wel veilig zijn. . . .”

Arend kijkt op. Hij is zo moe nu. Hij zou zo graag willen geloven dat vader en moeder, en Karel, Lies, Piet en Doortje allemaal gered zijn, maar waarom zouden zij allemaal wèl gered zijn, en waarom Hansje en Jaantje en Peter niet?

„Weet u waar mijn vader en moeder zijn?” vraagt hij.

De ander schudt zijn hoofd. Nee, hij zegt wel dat ze veilig zijn, maar hij weet het zelf ook niet.

De andere mensen in de duck beginnen op Arend te letten. Ze hadden er eerst misschien niet eens erg in, dat die jongen met z'n witte gezicht en ongekamde haren Arend van de meester was. Maar nu ze Arend zo zien huilen, vraagt iemand: „Is er iets met de meester gebeurd?”

Arend kijkt naar de vrouw die dat vraagt. Ze heeft wel een bekend gezicht, maar ze komt zeker uit de polder, want hij weet toch niet precies wie dat is.

„Ik weet het niet,” zegt hij.

Dan vraagt de vrouw aan een van die twee mannen: „Waar is de meester?”

„Ik weet het niet,” antwoordt die man.

„Ze zullen wel in Rotterdam zitten, of in Roosendaal of Bergen op Zoom.”

„Ze kunnen ook wel naar Breda gebracht zijn,” denkt de gids.

„Je moet maar bij het Roode Kruis informeren,” raadt die vrouw hem aan.

„Ja, we zullen hem wel met een auto meesturen naar een evacuatie-centrum,” troost de gids, „maak je maar niet ongerust,

jongen, ze vinden heus het adres van je ouders wel.”

Maar Arend geeft geen antwoord meer. Hij zit maar stil te knikken, net of zijn hoofd een beetje meewiegt met het schommelen van de duck. Hij kan niet zo goed meer denken, nu hij zo erg moe wordt. Hij zou graag willen slapen, maar hij durft zijn ogen niet dicht te doen. Als hij het toch waagt, ziet hij de ingestorte huizen van het dorp. Dan is hij bang. Denk je toch eens in, dat moeder even naar de overkant van de straat gegaan was, om de burens te helpen met het inpakken van wat spullen. Of dat vader even is gaan helpen om een paar dingen naar de school te dragen. . . . Niemand weet waar de meester is.

Arend probeert nu niet meer weg te kruipen tussen de mensen, om toch weer alleen op stap te gaan. Nee, hij is nu zo moe, hij vindt het prettig dat er iemand is die hem helpt bij het uitstappen uit de hoge duck. Hij glimlacht een beetje. Alle mensen zijn zo vriendelijk voor hem.

„Zijn je vader en moeder er niet?” vraagt een soldaat.

„Nee, meneer,” zegt Arend.

„Waar zijn die dan?”

„Ik weet het niet.”

„Toch niet. . . . toch niet verdronken?” vraagt de soldaat weer, want hij voelt dat het jasje van Arend nog nat is. En die jongen draagt nog maar steeds een natte borstrok in z'n hand.

„Ik weet het niet,” herhaalt Arend maar weer.

„Nou,” zegt de soldaat, „ga maar met die meneer mee, die brengt je wel ergens.”

Die meneer brengt hem in een prachtige autobus. Arend schrikt er bijna van, want hij heeft geen geld voor de bus bij zich. „Ik heb geen geld voor de bus, meneer,” zegt hij zachtjes. „Ik kan misschien wel liften.”

De ander lacht. „Maak je maar niet ongerust, jongen,” troost hij, „vandaag heb je nergens geld nodig, let maar op.”

Toch een vreemde wereld is dat. Je stapt zomaar in een prachtige autobus, en je rijdt voor niks mee naar Bergen op Zoom. In de bus zit hij met open ogen te slapen. De mensen om hem heen praten wel, maar hij hoort niet wat ze zeggen. Hij merkt ook niets van al die auto's en vrachtwagens, die over de wegen rijden. Er zitten grote papieren op de meeste wagens, waar „Noodgebied” op staat. Door de drukte op de weg schieten ze niet zo

vlug op, maar als ze eindelijk in de stad zijn, zegt iemand tegen hem: „Kom, jô, we zijn er.”

Gehoorzaam staat Arend op. Het is maar goed dat er zoveel mensen zijn, die voor hem zorgen, want hij zou het zelf niet meer kunnen, zó moe is hij. Hij is ook een beetje misselijk en draaiërig. Soms zit hij te zweten en even later bibbert hij weer.

„Die jongen heeft koorts,” hoort hij zeggen. Hij denkt er niet eens bij, dat ze over hem praten.

„Geen wonder!” zegt een ander, „hij loopt in natte kleren rond.” Een paar Roode Kruis-zusters geven hem ieder een arm. Arend sloft maar een beetje met hen mee.

„Moet hij eerst niet ingeschreven worden?” vraagt die ene zuster.

„Niks, hoor, we geven hem eerst droge kleren,” antwoordt de tweede.

„Ik droom zeker,” denkt Arend. „Ik droom, dat er een hele berg kleren ligt, waar die verpleegsters in gaan zoeken.”

Maar dat droomt hij niet. Die enorme stapel kleren ligt er werkelijk. Prachtige kleren zijn er bij. Uit het hele land zijn duizenden jassen en broeken, jurken en onderkleren gegeven. En uit het buitenland ook. O, uit heel de wereld komen kleren, dekens, bedden, geld. Het is wel net een droom. De mensen die niet zo moe en ziek waren als Arend, konden het ook bijna niet begrijpen. Iedereen wilde iets geven. Iedereen wilde véél geven. Maar het is echt gebeurd. Een droom is het heus niet.

De verpleegsters zoeken uit de grote, grote stapels kleren naar schoon, warm ondergoed. „Hier, trek dat maar vast aan, jô,” zegt die ene, „kijk, daar is een hokje, waarin je je kan verkleden.”

Gehoorzaam loopt Arend naar het hokje toe. Net een slaapwandelaar is hij nu. Maar als hij zo in z'n onderbroek staat, in z'n warme, droge onderkleren, durft hij niet meer naar de zaal terug te gaan. Hij denkt er al over om z'n natte kleren maar weer aan te doen. Dat hoeft niet, want daar is de zuster alweer. Ze draagt een prachtig pak over haar arm. „Kijk eens wat ik hier heb!” lacht ze, „je zal nog eens zien wat een deftige meneer we van jou maken! O wacht, we moeten eerst nog een overhemd voor je hebben.”

Ze steekt haar hoofd om de hoek van het hokje. „Truus!” roept ze, „zoek jij even een blauw overhemd op voor die jongen!”

Die verpleegsters hebben er plezier in, om Arend nu eens echt mooi aan te kleden. Jammer dat hij zo zit te suffen, en dat hij soms zo bibbert. Misschien zou hij er anders zelf ook wel schik in hebben.

„Hier, pas eerst die broek maar eens.”

Dan kijkt Arend toch een beetje raar op. Stel je voor! Het is een pak met een lange broek. Een mooi, blauw-geruit pak.

„Hoe heet je eigenlijk?” vraagt de zuster, terwijl hij in die broek probeert te stappen.

„Arend,” antwoordt hij, „maar dit is een lange broek. . . .”

„Nou!” lacht ze, „zo'n grote kerel als jij kan toch makkelijk een lange broek dragen? En er is ook een plusfour bij.”

Zuster Truus komt met een paar overhemden en dassen. Ze knoopt zelf het overhemd dicht. Ze doet hem ook de das om. Arend is net een kleine jongen, die zich door z'n moeder aan laat kleden.

„Wat zal je moeder opkijken!” zegt zuster Truus.

Arend kijkt haar aan. Moeder? Hij krijgt er tranen van in z'n ogen. Zou hij moeder ooit terugzien? En vader? En de anderen?

„Jô!” schrikt de zuster, „wat is er?”

„Ik weet niet waar m'n moeder is,” fluistert Arend.

Ja, dat wisten die zusters ook niet. Als Arend eerst ingeschreven was, hadden ze dat wel gehoord, maar nu. . . . Nee, ze wisten het echt niet.

„Misschien komen ze nog wel terecht,” zeggen ze, „we zullen straks de lijst nakijken. Als ze hier geweest zijn, staan hun namen ingeschreven.”

Dat troost Arend weer een beetje. Als iedereen helpt zoeken, komen vader en moeder wel weer terecht, als. . . . als. . . . ze tenminste nog leven.

„Zijn er veel mensen verdronken?” vraagt hij fluisterend.

„Ja, erg veel,” antwoordt zuster Truus, „maar je moet je niet ongerust maken, want de meeste mensen zijn gered.”

Hoofdstuk VIII

„MENEER AREND”

Intussen is Arend aangekleed. De zusters gaan een eindje bij hem vandaan staan. Ze bekijken hem van zijn hoofd tot zijn voeten. „Enig!” zegt zuster Truus. Ze loopt zomaar naar hem toe en geeft hem een zoen op z’n wang. „Je bent net m’n broer,” zegt ze.

Daar maken ze Arend nu juist verlegen mee. Maar hij krijgt geen tijd om er over te denken. „Kom,” zegt zuster Truus, „je moet jezelf eens zien.”

Ze geven hem ieder een hand. Voor een hoge spiegel ziet hij een vreemde, jonge meneer staan. Die meneer is hij zelf. De zusters hebben zijn haar gekamd, alsof hij zelf helemáál niets meer kon. En hij vindt het nog prettig ook. Goeie mensen, wat ziet hij er nu vreemd uit.

„Meneer Arend!” plaagt de zuster.

Hij lacht daar maar om. O, als hij maar niet zo verschrikkelijk moe was. Hij weet zeker dat hij dan erg trots op zichzelf zou zijn. Soms heeft hij er wel eens naar verlangd om net zo’n mooi pak te hebben als Karel. Met een lange broek. Je bent dan meteen groot. Het zou ook grappig zijn, om met deze mooie kleren aan door het dorp te lopen. Het dorp. . . . Maar nu hij aan het dorp denkt, krijgt hij het weer koud. Hij rilt. Toch is het hier helemáál niet koud.

„Heb je ’t koud?” vraagt zuster Truus geschrokken.

„Ja,” knikt hij, „en ik ben zo moe.”

„Och gunst!” zegt die andere zuster, „en wij laten je maar wachten. Kom maar gauw mee.”

Bij een tafeltje wordt zijn naam op een lijst geschreven. Zuster Truus zoekt intussen de andere lijsten door, met haar vinger bij de namen. Boot. . . . Boot. . . . Nee, nergens de naam Boot.

„We kunnen even naar Breda telefoneren,” zegt ze, „maar daar hoef jij niet op te wachten, hoor Arend. Kom maar, dan zal ik je een bed wijzen. Je wilt zeker graag gaan slapen?”

Nou en of! Wat zal het heerlijk zijn om weer eens in een echt bed te liggen.

„Waar heb je gisteren geslapen?” vraagt de meneer, die de lijsten invult.

„In een boom, meneer,” vertelt Arend.

„Stakker!” roept de zuster.

Ze brengen hem naar een klein kamertje. Er staan twee bedden. In het ene bed slaapt iemand, zeker ook een zuster. „Hier, ga jij hier maar slapen,” fluistert zuster Truus, „wij maken wel weer ergens anders een veldbed klaar.”

Arend weet later niet eens meer dat hij zich uitgekleet heeft. Hij gooit z'n mooie pak zomaar op een krukje en voordat hij goed en wel ligt, slaapt hij al. Hij krijgt het ontzettend warm, maar hij merkt het zelf niet, zo doodmoe is hij. Hij droomt en als hij eindelijk wakker wordt, is het alweer klaarlichte dag. Dan heeft hij ontzettende dorst. Hè, kon je maar een slokje drinken.

Hij draait z'n hoofd om. Eerst moet hij verzinnen waar hij nu eigenlijk is, want dit is zijn zolderkamertje niet. Nee, hij slaapt hier met zijn gezicht naar de muur. Als hij thuis op z'n rechterzij ligt, kijkt hij juist het kamertje in. Hij herinnert zich nog de tocht met de duck naar het dorp. En het dorp zelf. O, verschrikkelijk, als hij aan het dorp denkt. . . . Er was ook nog een vreemde droom, waar hij niet alles meer van weet. Er kwamen een paar vriendelijke, jonge verpleegsters in voor. Eén van die twee zei tegen hem: „Meneer Arend!” En de ander gaf hem een zoen, zomaar. Wat kan je raar dromen, hè.

Maar waar ben ik nu? Wie heeft me in dit kamertje gebracht? En kijk, daar staat nog een bed, waarin iemand slaapt.

Zachtjes gaat de deur open. Zuster Truus kijkt om het hoekje. Als ze ziet dat Arend wakker is, lacht ze. „Zo, ben je uitgeslapen?”

Hij wil iets terug zeggen, maar z'n keel is zo droog. Hij slikt en slikt, maar het lukt niet. Hij kan alleen maar iets fluisteren.

„Wat?” vraagt de zuster.

„Dorst!” fluistert Arend.

„Ach. Ja, je hebt koorts gehad vannacht. Je was zo gloeiend. Wacht, ik zal wel een glas water voor je halen.”

Wat zijn de mensen toch allemaal vriendelijk, denkt Arend weer. Je hoeft maar iets te zeggen, en ze doen alles voor je. Het is net of ze graag hebben, dat je iets nodig hebt.

Als hij gedronken heeft, zo, met de arm van zuster Truus als steuntje in z'n rug, kan hij weer praten, al is zijn stem nog lelijk schor. „Ik zal er maar eens uitgaan,” zegt hij.

„Ik weet niet of dat wel mag,” schrikt de zuster, „je hebt kou ge-

vat in dat water. Misschien kan je beter een poosje blijven liggen.”

„Maar ik moet vader en moeder opzoeken!” zegt Arend weer, „moeder maakt zich zo ongerust.”

„Ja...” zucht zuster Truus, „we hebben nog opgebeld naar Breda en Roosendaal, maar niemand weet iets van je ouders af. Er zijn ook zó hopeloos veel mensen zoek.”

In ieder geval kan Arend nu weer goed denken. Hij weet nu, dat hij niet droomt. Nee, hij ligt hier in een vreemd kamertje en vader en moeder zijn nog steeds niet gevonden.

„Ik zal er toch maar eens uitstappen,” zegt hij weer, „ik moet m'n ouders gaan opzoeken.”

„Laat me dan eerst kijken of je nog koorts hebt,” dringt de zuster aan.

Ze neemt de temperatuur op. Maar als ze na een paar minuten op de koortsthermometer kijkt, is ze verwonderd. „Nou, jij bent een sterke kerel,” lacht ze, „je hebt helemaal geen koorts meer.”

„Mag ik er uit?” vraagt hij gauw.

„Probeer het maar. Wacht, ik zal nog een warme pullover voor je halen, dan zit je er tenminste dik in. Je mag volstrekt niet voor de tweede keer kou vatten. Je zou doodziek worden.”

Als ze terugkomt, staat Arend al met z'n overhemd aan, in z'n nieuwe, lange broek. „Kan ik me eerst ergens wassen?” vraagt hij.

„Goed, kom maar mee.”

Ja, als hij zich nu helemaal heeft aangekleed, en nog een mooie overjas aan heeft ook, vindt hij zelf ook wel dat hij echt een meneer is. Alleen aan z'n gezicht kan je goed zien dat hij nog maar een jongen is.

Hij weet eigenlijk niet goed, wat hij nu verder zal gaan doen, maar de zusters hebben al een plannetje gemaakt.

„Je gaat nu eerst met die mevrouw mee, die daar staat te wachten,” wijst zuster Truus, „dan kan je daar eten. Daarna kom je hier maar terug, dan zullen we proberen of je mee kan rijden met een auto van het Roode Kruis, naar Den Haag. Misschien dat je daar uit kan vinden, waar je ouders zijn.”

Nu het weer een nieuwe dag is, vindt Arend het avontuur toch wel een beetje leuk. Het is jammer dat hij zo'n keelpijn heeft, anders zou hij er vast nog van genieten.

De mevrouw met wie hij meegaat, is een klein, dik mensje. Erg vriendelijk is ze. Ze geeft hem een arm, net als moeder wel doet. Eerst weet Arend niet of hij dat wel prettig vindt, maar als ze dan zo leuk op z'n Brabants tegen hem begint te babbelen, lacht hij.

„Ge moet maar doen of ik oew moeke ben, zunne,” babbelt ze vrolijk.

Ze snijdt grote plakken worst op z'n brood. Arend vergeet er z'n keelpijn helemaal door, zó smaakt dat. Hij lijkt wel uitgehongerd, en hij heeft toch gisteren een flink pak brood van die man uit de duck opgegeten. Ja, maar daarvóór een hele dag niks, want toen zat hij in de boom. Het lijkt allemaal zo lang geleden, dat hij

met die sneeuwschuif op het water dreef. En nòg langer, dat hij met Keesje van Nieuwaarden op zoek was naar de ouders van dat jongetje.

Moeke zet de radio aan. Voor 't eerst hoort Arend dan wat er allemaal gebeurd is. Verschrikkelijk! En hij dacht nog wel dat het bij hen in 't dorp het allerergste was. Honderden doden zijn er nu al, en nog zitten er hier en daar mensen in de bomen en op de daken. . . .

„Heb je 't koud?” vraagt moeke, want Arend rilt als hij aan die mensen denkt. Stel je voor! Terwijl hij lekker lag te slapen, zaten er nog mensen in de bomen, net zoals hij zelf er in gezeten heeft! Maar dan komen er ook berichten door van Amerikanen en Duitsers, van Belgen, Fransen en Oostenrijkers, die allemaal naar Nederland zijn gekomen om te helpen redden. En berichten over zó ontzaglijk veel kleren, die overal gegeven worden voor de mensen die alles kwijt zijn!

Als hij klaar is met eten, vouwt hij zijn handen om te danken. Maar hij vergeet helemaal dat hij voor het eten moet danken. „Here, ik ben zo blij dat U me gered hebt,” zegt hij, „wilt U ook die andere mensen nog redden, en wilt U toch die arme mensen, die nu hun kinderen niet meer hebben, weer blij maken? En de kinderen die geen vader en moeder meer hebben ook? Helpt U mij om vader en moeder en de anderen terug te vinden, als 't U blijft, om Jezus' wil. . . .”

Hij zit zachtjes te huilen, als hij klaar is. Moeke ziet dat. Ze slaat haar korte, dikke arm om z'n hals en drukt haar gezicht tegen het zijne. „Onze-lieve-Heer zal alles weer goed maken, hoor jongen,” troost ze, maar ze huilt nu zelf toch ook. Het zijn ook zulke vreselijke dagen geweest.

Zelf brengt ze haar gast weer terug naar het evacuatie-gebouw. Het lijkt wel of zuster Truus naar hem heeft staan uitkijken. Ze komt hem tenminste al tegemoet.

„Er staat al een auto voor u klaar, meneer,” plaagt ze.

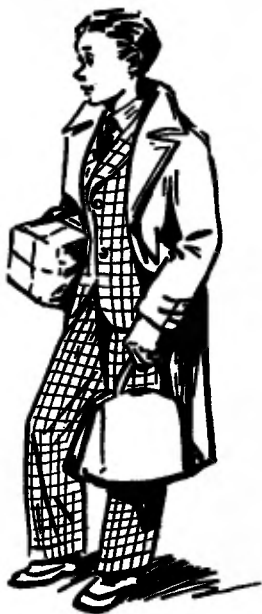
Maar voordat hij weggaat, krijgt hij nog een pakje kleren mee. Ook de plusfour, die bij zijn pak hoort. En in een tas heeft zuster Truus een paar sinaasappelen gedaan voor onderweg, en een paar p!akken chocola. Het is zo'n blauwe K.L.M.-tas. „Ik kon nu best een meneer zijn, die met de vliegmaschine mee moet,” denkt Arend een beetje trots.

„Die repen heb je van zuster Ria,” vertelt zuster Truus, „en die sinaasappels van mij.”

„Dank u wel,” zegt Arend dankbaar.

„We hebben ook ons adres in de tas gedaan. Maar nu moet jij me beloven, dat je ons schrijft als je je ouders gevonden hebt. Zal je 't doen?”

„Natuurlijk!” belooft Arend.

Hij geeft de zuster gauw een hand, want hij is bang dat ze hem anders weer een zoen zal geven, waar de chauffeur van de Roode Kruis-auto bijstaat.

Maar daar denkt zuster Truus niet eens aan. Wie er wel aan denkt? Moeke! Moeke geeft hem een stevige kus op z'n wang, en dat vindt hij niet eens erg. Moeke is Moeke, daar hou je direct van.

Ja, hij zal schrijven als hij vader en moeder vindt. Hij denkt er al haast niet meer aan dat ze wel verdronken kunnen zijn. Nee,

hij zal ze opzoeken. In Den Haag weten ze vast wel, waar ze zijn. Jongens, wat een fijne auto is dat, waar hij nu in komt te zitten. Je merkt haast niet dat je rijdt. Hij kijkt zo nu en dan op de kilometer-wijzer van de auto. Honderd, soms méér dan honderd wijst die aan. Zó hard gaan ze. „Fijne sleel!” zegt Arend. „Ja, hè,” lacht de chauffeur, „ja jô, als we deftige passagiers krijgen, moeten we ook voor een behoorlijke wagen zorgen.” Dat is natuurlijk een grapje. Kijk maar, de chauffeur zit tegen zichzelf te knipogen.

„Woont u in Den Haag?” vraagt Arend.

„Ja. Ik heb al met die zuster afgesproken, dat je vannacht bij mij logeert, wanneer we vandaag je ouders niet kunnen vinden.”

Goeie mensen! Wat zorgen de mensen toch voor je, nu de dijken doorgebroken zijn. Het is net of alle mensen veel meer van elkaar zijn gaan houden.

Als je de radio in de auto hoort ook! Uit de hele wereld worden allerlei dingen gestuurd om de mensen te helpen. Dekens, laarzen, kleren, geld, sinaasappels, thee, houten huizen.

„Goeie!” zegt Arend, als de berichten weer even onderbroken worden.

„Ja jô, als het er op aankomt, laten de mensen elkaar niet in de steek, dat zie je,” praat de chauffeur zo maar voor zich heen.

Ze moeten wel een heel eind omrijden. Bij de Moerdijk is ook alles ondergelopen. Als je die namen hoort, heb je ineens zin om al de plaatsjes, waar het water gekomen is, uit je hoofd te leren. Later zoek je die op in de atlas, zodat je ze nooit, nooit meer vergeet. Ja, want op alle eilanden is het water gekomen. Het hele rijtje van de Zeeuwse en Zuid-Hollandse eilanden. Op Texel. Bij Papendrecht, Sliedrecht, Dordrecht, Rotterdam, Willemstad, Klundert. . . . O, Arend kan de namen niet zo ineens onthouden allemaal, maar voordat ze in 's Hertogenbosch zijn, noemt de omroeper al die namen nog twee keer. Daar tussendoor komen berichten van de burgemeester van Zierikzee, Kruijningen, Kortgene. . . .

Dan ineens wordt hún dorp afgeroepen. De burgemeester vraagt zandzakken en laarzen.

„Ons dorp!” roept Arend.

„Zo, kom je daar vandaan?”

„Ja,” zegt Arend. „Ik zal blij zijn als we er weer heen kunnen, want het is een fijn dorp.”

De chauffeur lacht. Vindt hij dat gek?

„Iedereen houdt van z'n land en van z'n dorp, jongen,” zegt hij, „dat is juist zo mooi, want daarom heb je er alles voor over.”

„Ja. . . .” antwoordt Arend zacht.

Tot Zaltbommel is hij stil. Daar rijden ze achter een eier-auto uit Amersfoort over de brug.

Amersfoort, hé, daar woont grootvader ook. Hij krijgt opeens zin om even bij die oude mensen aan te gaan. Die zitten natuurlijk ook in angst over ons allemaal.

„Ik zou best even met die auto mee willen rijden,” denkt hij hardop.

„Waarom?”

„In Amersfoort wonen m'n grootvader en grootmoeder. Ik zou best even kunnen gaan zeggen dat ons huis er nog staat en dat ik vader en moeder aan het opzoeken ben. . . .”

„Weet je wat,” bedenkt de chauffeur, „we kunnen nog best een beetje harder rijden, dan gaan we maar even over Amersfoort. Ik heb die zusters moeten beloven dat ik je niet in de steek zou laten.”

De wijzer van de kilometer-teller zweeft nu steeds om de honderdtwintig. O, wat gaat dat hard. En je merkt het nauwelijks, zó lekker soepel rijdt die wagen. Grootvader zal wel raar kijken, als daar zo'n deftige meneer voor de deur komt in een grote sleel. . . .

Het is wel een heel eind om. Zou dat niet erg zijn, met zo'n dure wagen? Maar die meneer wilde het zelf. Ik zou best met die eier-auto meegekund hebben. En naar Den Haag had ik best kunnen liften.

Hij deelt z'n chocola met de chauffeur. Heerlijk! Hazelnootrepen. Nou, hij schrijft die zusters vast, als hij eindelijk vader en moeder gevonden heeft.

De chauffeur zit te glimlachen. Die heeft zeker een binnenpretje.

Even vóór Utrecht gaan ze rechtsaf naar Amersfoort. Arend is er gewoonweg zenuwachtig van. Als grootvader en grootmoeder nu maar thuis zijn, want we kunnen natuurlijk niet wachten.

Gelukkig weet Arend de naam van de straat. Hij weet het num-

mer van het huis wel niet, maar als ze eerst maar in de straat zijn, dan herkent hij grootvaders huis heus wel.

Heel langzaam glijdt de auto door de straat.

„Je zegt maar als we er zijn,” zegt de chauffeur.

„Stop!” roept Arend opeens.

Meteen staat de auto stil. „Zijn we er?”

„Ja, hier!”

Arend springt uit de auto. Een paar jongetjes komen naar de wagen toelopen. „Kijk 'es, wat een moordsleel!” roept er een.

Ongeduldig staat Arend voor de deur. Wat duurt wachten toch altijd lang! Ze zullen toch wel thuis zijn?

Hij wil net voor de tweede keer bellen, als de deur langzaam opengaat.

Grootmoeder kijkt om het hoekje. Ja, want het is koud. Het sneeuwt soms, en grootmoeder is altijd bang voor tocht.

„Dag, meneer,” zegt grootmoeder.

„Dag, grootmoeder,” lacht Arend. Hij denkt er helemaal niet aan, dat grootmoeder zal kunnen schrikken, als ze hem zo plotseling herkent.

Maar grootmoe herkent hem nòg niet. Ze heeft hem zeker niet goed verstaan.

„Moet u hier wezen?” vraagt ze.

„Ja, grootmoe, ik ben het, Arend!” zegt hij voor de tweede keer. Dan gaat de deur helemaal open. Het oude dametje steekt haar armen uit en haar ogen schieten vol tranen. „Kind!” roept ze. Achter in de gang gaat de kamerdeur open. Arend hoort het geluid van de radio, die tamelijk hard aanstaat, want grootvader hoort niet zo best meer.

Maar wat is dat? Wie roept daar?

„Roep u, moeder?” roept iemand.

Maar dat is . . . dat is . . .

„Móeder!” schreeuwt Arend, „Móedertje!”

Hij laat grootmoe los. Hij rukt zich los. Met grote stappen vliegt hij naar moeder toe.

Die staat nog steeds op hetzelfde plaatsje. Haar mond beweegt wel, maar ze kan geen woord zeggen. Pas als Arend zijn armen om haar heenslaat en haar zoent . . . zoent . . . snikt ze: „Arend, jongen, ben je er toch nog?”

„Moesje!” huilt die grote jongen.

Uit de kamer stormen ze allemaal naar de gang. Vader, Karel, Lies, Piet en Doortje.

Grootvader zegt: „De Here is goed, kinderen!”, maar Doortje schreeuwt daar bovenuit: „Ga opzij, Arend is net zo goed mijn broer!”

Zelfs Karel staat met tranen in z'n ogen. Wat merk je nu goed, dat je toch allemaal bij elkaar hoort, en dat je zo erg veel van elkaar houdt.

Maar dan moet Arend vertellen.

„Nee, eerst moet ik het die chauffeur vertellen,” zegt Arend.

Hij loopt vóór de anderen uit naar de auto. De chauffeur zit breed te lachen.

„Ik heb het al gezien,” roept hij, „je gaat niet mee naar Den Haag.”

„Wilt u niet even een kop koffie drinken, meneer?” vraagt vader.

„Nee, beslist niet, meneer,” antwoordt de ander, „het is erg vriendelijk van u, maar het is druk, dat begrijpt u.”

Dan geven ze elkaar zo maar een hand. „Hartelijk, hartelijk dank!” zegt vader, „u hebt van een paar verdrietige mensen ineens weer gelukkige mensen gemaakt!”

De chauffeur wil van geen dank horen. Hij is zelf misschien nog wel éven gelukkig, dat Arend weer bij z'n ouders is, als Arend zelf. De laatste tijd is er zoveel verdriet, je bent blij dat er weer eens iemand echt lacht.

Nou, en dat doen ze. Maar eerst zegt grootvader: „Kinderen, laten we met elkaar de Here danken, omdat hij onze Arend zo wonderlijk bewaard heeft.”

Ja-ja, het is een wonder. Arend gelooft dat zelf ook. Straks zal hij het allemaal vertellen. Nu weten vader en moeder alleen nog maar dat Arend juist buiten was, toen het water kwam.

Grootvaders stem kan soms niet verder. Dat is geen wonder, want vader en moeder, och, eigenlijk allemaal, zitten ze te huilen van blijdschap. Arend is terug, Arend is terug!

Arend is dicht naast moeder gekropen. Zij houdt zijn hand in de hare.

Als grootvader Amen gezegd heeft, zegt vader: „Vertel maar gauw, Arend.”

Ja, Arend zal vertellen. Maar eerst is hij er zo vreselijk nieuwsgierig naar of Trixie nog leeft.

„Leeft Trixie nog?” vraagt hij.

Dan beginnen ze te lachen. Die malle jongen! Het eerste waar hij om denkt, dat is om het jonge geitje.

„Wij waren je geit eerlijk-gezegd allemaal vergeten, jongen,” vertelt vader. „Alleen onze dappere Piet heeft er om gedacht.”

„En. . . ?”

„We hebben het diertje zolang op jouw kamertje gezet. De volgende dag kwam Jochem, de knecht van Van der Molen, en die heeft het diertje meegenomen naar het pakhuis. Hij zou het op de strozolder zetten, beloofde hij.”

„Maar de paarden zijn allebei verdronken,” vertelt Piet gauw.

„Wat erg!” zegt Arend, „en Gijs?”

„Gijs is bij een oom en tante in Rotterdam. Z'n vader is in het dorp achtergebleven, want die zorgt voor de verdeling van de zandzakken.”

„O. . . .”

Arend vergeet bijna, dat hij zelf zoveel te vertellen heeft. Nu hij weer wat van 't dorp hoort, wil hij nog veel meer weten.

„Maar vertel jij nu eerst eens, hoe je gered bent.”

Het is een lang verhaal. Vader vraagt zo nu en dan wat, maar moeder en grootmoe zitten steeds stilletjes te snikken. Als je toch hoort wat zo'n jongen heeft meegemaakt!

„Weet je waar ik nu zo blij om ben, Arend?” vraagt vader ernstig, als het verhaal uit is, „ik ben zo dankbaar dat je nu zelf gezien hebt, hoe de Here toch voor ons zorgt, ook al kunnen mensen je niet meer helpen. Het is verschrikkelijk, dat er zoveel mensen omgekomen zijn, maar Arend en wij allemaal hebben ook gezien, dat de Here ons liefheeft. Als Hij zoveel verdriet geeft, doet Hij dat alleen, omdat Hij de mensen die sterven, graag bij Zich wil hebben. Het is de bedoeling van de Here, dat we allemaal bij Hem in de hemel komen, want daar horen we. Daarom heeft Hij ook het water gestuurd. We hebben nu weer eens gezien, dat er een God is, die de hemel en de aarde en ook de zee regeert. . . .”

„Ja,” knikt Arend, want toen hij bad, heeft de Here geluisterd.

Buiten sneeuwt het. Ze zitten allemaal stil bij elkaar. Grootmoeder schenkt koffie. Al dat vreselijke lijkt nu wel weer een droom te zijn. Maar het is echt gebeurd. Ja, want hoe kan het anders dat ze met elkaar bij grootvader en grootmoeder zitten?

„Grootvader, mag ik een velletje papier van u? Ik heb die verpleegsters beloofd dat ik schrijven zou, als ik vader en moeder gevonden had. Ze zijn er vast erg nieuwsgierig naar.”

In de stille voorkamer schrijft hij z'n brief. Moeder komt soms achter hem staan. Dan strijkt ze over zijn haar en ze zegt: „Ik ben toch zo blij, Arend. We zullen de Here altijd dankbaar blijven, hè?”

„Ja, moeder,” belooft Arend, en dat meent hij echt.

Wij leven om de Here te dienen, denkt hij, anders had de Here me vast niet gered. . . .

INHOUD

	Blz.
I. „Je blijft thuis, Arend!”	7
II. „Toch nog!”	17
III. „Opschieten, Arend!”	25
IV. „Op zoek”	32
V. „Hou vast, Arend!”	40
VI. „Een vreemde eend”	48
VII. „Waar is de meester?”	59
VIII. „Meneer Arend”	64